

CARACTERUL

Cum să transmitem valorile
generației următoare

© 2018 – Editura Viață și Sănătate, România
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții.

Coautori: Abner De la Santos

Baraka Muganda

Ella Simmons

Galina Stele

Gary Blanchard

Gilbert Cangy

Pako Mokgwane

Ted Wilson

Editor: Maria Manderson

Editor asociat: Gary Blanchard / Pako Mokgwane

Coordonator: Sophia Boswell

Referent: Biblical Research Institute

Traducere: Emina Țuțuianu

Redactare: Livia Ciobanu-Mihai

Tehnoredactare: Liliana Dincă

Copertă: Liliana Dincă

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate prin
rețeaua sa națională de librării
www.viatasisanataate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:

Editura Viață și Sănătate

Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34

Fax: 021 323 00 40

comenzi@viatasisanataate.ro

www.viatasisanataate.ro

ISSN 2067-6786

SĂPTĂMÎNA DE RUGĂCIUNE A TINERETULUI

10–17 martie 2018

CARACTERUL

Cum să transmitem valorile
generației următoare

Ziua Mondială a Tineretului: 17 martie 2018

Homecoming Sabbath: 24 martie 2018

Pastorul Gary Blanchard este directorul Departamentului de Tineret al Bisericii Adventiste.

Contact:

*Blanchardg@gc.adventist.org
Instagram: @garyblanchardgc.*

Ziua 1

Șapte trăsături ale unui lider evlavios

Unul dintre cei mai mari conducători din istorie a fost un bărbat pe nume Iosua, care a condus, plin de curaj, poporul Israel pe teritoriul ostil al Canaanului și a înfrânt șapte popoare (Faptele 13:19). De la acest bărbat extraordinar putem învăța cel puțin șapte trăsături ale unui lider evlavios.

1) Liderii evlavioși au temeri

A fost odată un șef de trib care voia să găsească un soț potrivit pentru fiica lui, așa că i-a invitat pe toți vitejii necăsătoriți ai tribului la o competiție. A construit un bazin uriaș pe care l-a umplut cu tot felul de creaturi marine periculoase – țipari electrice, pești piranha, crocodili, rechini (înțelegeți ideea). Când au sosit vitejii, șeful tribului a promis că primul care va trece înot piscina va primi mâna fiicei sale și va fi următorul șef de trib!

Înainte ca măcar să-și termine cuvântarea, un tânăr curajos a sărit în apă și a înotat din răspuțeri, nebunește, până la celălalt capăt al piscinei. La sosire, șeful tribului l-a îmbrățișat strâns și i-a spus:

– Felicitări, fiule, ai câștigat mâna fiicei mele și ți-ai asigurat poziția de viitor șef de trib.

Apoi l-a întrebat pe tânăr dacă are ceva să le spună camarazilor săi.

– Da, zise el trăgându-și răsuflarea, vreau să știu cine m-a împins!

Ai simțit vreodată că Dumnezeu îți cerea să faci ceva care te îngrozea? Să ții o predică, să conduci un studiu biblic, să îți mărturisești credința, să intri în slujire, să accepți o poziție de conducere, să mergi într-o călătorie misionară, să te sacrifici pentru o cauză nobilă, să fii purtătorul de cuvânt al cuiva, să rămâi de partea binelui sau să rezști ispitei? Poate că te simți asemenea curajosului din povestea noastră. Poate simți că ești înconjurat de pericole, provocări și temeri. Poate chiar te întrebi dacă nu cumva Dumnezeu ți-a făcut vreo farsă și te-a împins în bazin.

Iosua, unul dintre cei mai mari lideri din Scriptură, a fost aparent înspăimântat de vestea că Moise a murit și că Dumnezeu l-a ales pe el să devină noul conducător al Israelului.

De fapt, de patru ori în primul capitol și apoi de aproximativ zece ori în întreaga carte, Dumnezeu și semenii săi îi spun: „Fii tare și îmbărbătează-te!”

Am aflat, în timp, că acesta este modul în care lucrează Dumnezeu! Când El cheamă un bărbat sau o femeie, un băiat sau o fată să facă ceva, aproape de fiecare dată este vorba despre o provocare și întotdeauna este nevoie de o nouă doză de tărie și curaj. El lucrează așa tocmai pentru ca noi să ne bazăm pe El și, atâta vreme cât facem lucrul acesta, nu trebuie să ne temem de nimeni și de nimic. De fapt, observați ce îi spune El lui Iosua în capitolul 1:

„Nimeni nu va putea să stea împotriva ta cât vei trăi...”

(vers. 5)

Când aveam șaisprezece ani și locuiam în Midlothian, Texas, L-am auzit în mod clar pe Dumnezeu făcându-mi chemarea de a deveni pastor. Acela a fost primul și singurul moment în care L-am auzit pe Dumnezeu. De obicei îmi vorbește prin impresii, convingeri sau îndemnuri blânde. Totuși, ideea de a predica mă îngrozea și mi-am petrecut următorii ani obținând specializări în orice alt domeniu, numai în teologie nu.

În cele din urmă, în cel de-al treilea an de studenție la Southern University, m-am predat lui Dumnezeu și m-am orientat către cursurile spirituale, în speranța că nu mi se va cere niciodată să predic. Dar, ați ghicit..., chiar după câteva zile am fost invitat să vorbesc într-o biserică de coreeni care se întâlneau în campus. Eram atât de emoționat, încât mi-am citit rapid predica, timp în

care genunchii îmi tremurau groaznic. La final însă, s-a întâmplat ceva extraordinar. Membrii deosebiți ai acelei biserici m-au invitat la masa de părtășie și mi-au mulțumit tot timpul pentru mesaj (poate tocmai pentru că fusese așa de scurt).

Chiar m-au invitat să mai vin pe la ei, lucru pe care nu am mai reușit să îl fac, însă nu voi uita niciodată bunătatea lor. Le voi fi veșnic recunoscător pentru felul în care m-au tratat atunci, la prima mea predică, una înspăimântătoare de altfel.

2) Liderii evlavioși au propriile nevoi

Cineva spunea: „Curajul este teama care și-a spus rugăciunile.” Unul dintre marile privilegii ale liderului este relația strânsă cu Dumnezeu. Când Iosua se apropia de cetatea Ierihon, fără îndoială întrebându-se cum avea el să cucerească acea cetate, Isus i s-a arătat în calitate de *Căpetenie a oștirii Domnului* și, chiar în timpul acestei descoperiri atât de apropiate, Iosua a descoperit strategia simplă și totuși supranaturală de a prăda cetatea.

Chemarea de a fi conducător este totodată și o chemare la umblarea cu Dumnezeu. Este o chemare de a fi dependent de Dumnezeu pentru a ne da seama cât de multă nevoie avem de El. Cele mai mari biruințe și cele mai mari eșecuri ale lui Iosua, pe care le găsim în cartea Iosua, sunt rezultatele dependenței de Dumnezeu, respectiv rezultate ale dependenței de oameni. Paradoxal, nu suntem niciodată mai pregătiți să fim lideri ca atunci când simțim nevoia noastră disperată după ajutorul divin.

Poate că ai auzit și tu povestea întrecerii dintre un scuter și o motocicletă Harley. Un motociclist s-a oprit odată lângă un bătrân cu un scuter și l-a întrebat în glumă dacă vrea să facă o întrecere. Bătrânul a răspuns:

– Sigur!

Când s-a schimbat culoarea semaforului, motociclistul a demarat cu zgomot, zâmbind la gândul că bătrânul se îneca probabil cu fumul scos de eșapament. Cu groază a putut observa că bătrânul de pe motoretă era chiar în spatele lui și, în câteva secunde, a simțit cum motocicleta sa Harley este izbită, și ambele autovehicule erau afectate. Motociclistul a fost foarte supărat că Harley-ul său a fost accidentat însă era mai mult surprins de faptul că bătrânul îl ajunsese din urmă.

– Cum ai reușit? întrebă el.

Bătrânul, vizibil agitat, îi spune:

– Te rog, dezleagă-mi și mie bretelele de ghidonul tău.

Și noi putem face, în calitate de lideri, lucruri extraordinare și chiar putem să-l facem pe Satana să tremure dacă rămânem mereu conectați cu Dumnezeu și ne bazăm pe El.

Iosua a fost cu adevărat un om al lui Dumnezeu, dar a făcut și câteva greșeli majore. Asemenea nouă, și el avea tendința de a se baza mai degrabă pe puterea și înțelepciunea omenească decât de a rămâne în umilă dependență față de călăuzirea Lui.

Deși L-a căutat pe Dumnezeu pentru a primi îndrumare în ceea ce privește distrugerea Ierihonului, el nu L-a mai căutat întâi pe Dumnezeu atunci când a fost vorba despre cetatea Ai sau atunci când gabaoniții l-au înșelat și l-au făcut să creadă că veneau dintr-o țară îndepărtată, nu dintr-o cetate vecină.

Biblia spune că Iosua și liderii săi „nu au cerut sfat de la Domnul” (Iosua 9:14). Culmea ironiei, succesul va deveni eșec dacă ajunge să ne jefuiască de dependența noastră zilnică de Dumnezeu. Cred că Martin Luther era cel care spunea: „Am fost așa de ocupat azi, încât a trebuit să petrec trei ore în rugăciune.” Din ferire, Iosua a ajuns să priceapă faptul că secretul succesului său în calitate de lider consta tocmai în dependența sa totală de Domnul.

3) Liderii evlavioși sunt înarmați

Din fericire, Dumnezeu nu își trimite liderii fără a le oferi și o promisiune. Iosua a pornit înarmat cu o făgăduință grozavă din partea lui Dumnezeu:

„Nimeni nu va putea să stea împotriva ta cât vei trăi.
Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa,
nici nu te voi părăsi.”(Iosua 1:5)

Este extraordinar faptul că Dumnezeu Își ține întotdeauna promisiunile. El Se ține cu sfințenie de promisiunile Sale. De fapt și Biblia spune că „este cu neputință ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6:18). Așa că, dacă El face o promisiune, Se ține de ea. Până la sfârșitul zilelor lui, Iosua a folosit aceste cuvinte frumoase pentru a-L descrie pe Dumnezeu și credințioșii Sa:

„Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui
Israel Domnul, niciuna n-a rămas neîmplinită, toate
s-au împlinit.”(Iosua 21:45)

Cu cât trăim mai mult și Îl slujim mai mult, cu atât mai mult ar trebui să mărturisim și noi despre credințioșii Sa.

Sunt pastor adventist de mai bine de douăzeci de ani și, în tot acest timp, Dumnezeu niciodată nu a uitat să-mi ofere un mesaj pe care să îl predic. Adesea, mesajul vine cu doar câteva ore sau chiar minute înainte să încep, însă întotdeauna sosește.

Cineva spunea: „Dumnezeu nu întârzie niciodată și nu vine niciodată prea devreme. El ajunge întotdeauna la timp.” Asemenea lui Iosua, și eu pot mărturisi faptul că Dumnezeu este întotdeauna credincios în împlinirea făgăduințelor Sale.

În calitate de lideri în casele noastre, în bisericile noastre, în diferite cluburi sau comunități, noi ar trebui să colecționăm promisiunile lui Dumnezeu, să cerem împlinirea lor și apoi să așteptăm

cu credință ca Dumnezeu să le împlinească la momentul potrivit. Totuși, Satana, care tot timpul încearcă să învinovățească, te va ispiți să te descalifici în fața promisiunilor lui Dumnezeu. Îți va spune că nu ești vrednic de ele sau că nu ai îndeplinit condițiile necesare. Așa că hai să îți ofer un verset care pe mine m-a ajutat să resping toate aceste săgeți ale necredinței: 2 Corinteni 1:20.

„În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin» pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.”

Cu alte cuvinte, în Hristos am împlinit deja condițiile tuturor promisiunilor date vreodată de Dumnezeu. Dumnezeu va spune întotdeauna „da” în împlinirea lor, nu datorită meritelor noastre, ci datorită meritelor sfântului și scumpului nostru Salvator, Isus Hristos. Așa că, în loc să privim la noi, trebuie să privim la Hristos și să ne înarmăm cu promisiunea sigură a Dumnezeului celui preaînalt.

4) Liderii trimiși de Dumnezeu sunt urmași supuși

Asemenea lui Iosua, liderii trimiși de Dumnezeu Îl urmează într-o ascultare izvorâtă din dragoste. Cu mai mulți ani în urmă, un grup de misionari se gândeau dacă să înceapă sau nu evanghelizarea unei anumite zone a țării, o zonă care opunea rezistență și chiar era considerată periculoasă pentru creștini. Au văzut în apropiere un fost general al armatei și s-au hotărât să-i ceară o părere.

– Ce să facem, domnule? l-au întrebat ei.

El și-a ridicat privirea din carte, le-a zâmbit și i-a întrebat:

– Ce ordin ați primit?

Puțini lideri au mai primit răspunderea de a-și asuma riscuri mai mari decât Iosua. În primul rând, i s-a cerut să conducă

un popor într-o perioadă a istoriei în care conducătorii nu erau deloc tratați cum se cuvine (de exemplu Iosif, Moise, Dumnezeu). Ei murmurau, se plâneau, erau neascultători și chiar au încercat să-șiucidă un conducător (Numeri 14:10). În al doilea rând, el a fost trimis să cucerească o țară plină de uriași și de orașe invincibile. Nu e de mirare că avea nevoie de curaj.

Porunca pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Iosua este foarte asemănătoare cu porunca pe care a adresat-o bisericii sale din ultimele zile (ție și mie). Și nouă ni s-a poruncit să cucerim lumea – nu cu o sabie de fier, ci cu sabia Evangheliei. Cu alte cuvinte, noi trebuie să propovăduim vestea bună a lui Isus „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” și să îi învățăm să fie ucenici (Marcu 16:15, Apocalipsa 14:6, Matei 28:19-20). Personal, am descoperit următorul lucru: cu cât vestim mai mult harul lui Dumnezeu, bunătatea lui nemeritată, cu atât mai mult oamenii experimentează biruința asupra păcatului. Biblia confirmă lucrul acesta în Romani 6:14: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har.” Aceeași carte a Bibliei ne spune că „...bunătatea lui Dumnezeu ne îndeamnă la pocăință” (Romani 2:4).

Marea Trimitere pe care Dumnezeu a adresat-o bisericii nu este cu nimic mai prejos și nici mai puțin provocatoare decât cea dată lui Iosua. Pericolul este și pentru noi la fel de mare și chiar crește cu fiecare an! Chiar azi am aflat despre doi adventiști care au fost închiși și li s-a pornit un proces de judecată într-o țară în care Evanghelia este greu de propovăduit.

Da, peste tot în jurul nostru există uriașii intimidanți ai păgânismului, ateismului, satanismului, agnosticismului, secularismului, umanismului, liberalismului, conservatorismului, tradiționalismului, laodiceanismului și lista poate continua.

Dar, spre deosebire de grupul de misionari despre care am amintit mai sus, noi nu ar trebui să privim spre temerile noastre, ci spre porunca lui Dumnezeu.

Dumnezeu poate să ne apere și să deschidă ușile pentru Evanghelie în locuri pe care oamenii le consideră a fi inaccesibile. Cine s-ar fi gândit că ar exista o Rahav în Ierihon? Sau cine ar fi crezut că întreaga cetate Ninive se va pocăi în urma predicării lui Iona?

Dacă aș avea câte un dolar pentru fiecare definiție pe care am auzit-o cu privire la ce înseamnă să fii ucenic, aș fi cu cel puțin 100 de dolari mai bogat. Expresii precum „un urmaș cu totul dedicat lui Isus” sau „cineva acoperit de praful maestrului” și lista definițiilor înflorite poate continua. Dar ce spune Biblia? Isus spune că un adevărat ucenic este acela care păzește „tot ce v-am poruncit” (Matei 28:20). Poate că nu este o definiție înflorită, însă, potrivit lui Isus, un ucenic adevărat și un lider adevărat este cel care Îl urmează pe Isus în totală ascultare față de ceea ce ne-a învățat El. Ellen White spune așa:

„Ascultarea – slujirea și supunerea loială a iubirii – este adevăratul semn al faptului că suntem ucenicii Săi.”
(*Calea către Hristos*, p. 60)

Cel mai mare act de curaj pe care un lider spiritual îl poate face este acela de a-L urma pe Dumnezeu în ascultare. Într-o epocă a compromisului sau a așa-zisului semicreștinism, un lider care Îl ascultă pe Dumnezeu chiar ia atitudine și, de multe ori, devine ținta unui comportament nepolitic sau chiar dur. Nu e de mirare faptul că Dumnezeu leagă curajul de ascultarea față de Legea Sa atunci când îi spune lui Iosua:

„Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrând cu credincioșie după toată legea pe care ți-a dat-o robul Meu Moise; nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga, ca să izbutești în tot ce vei face.” (Iosua 1:7)

Cu alte cuvinte, ai nevoie de curaj ca să trăiești în ascultare de Dumnezeu. Ca lideri creștini nu ar trebui să cădem nici în extrema conservatorismului („de dreapta”) nici în cea a liberalismului („de stânga”), ci trebuie să mergem drept și corect pe drumul marcat cu „așa vorbește Domnul”. Unii oameni mă mai întrebă: „Ești liberal sau conservator?” Îmi place să le răspund astfel: „Nu sunt nici una, nici alta, eu vreau să fiu biblic.”

Este important să ne amintim că Isus nu este neapărat de partea noastră. Da, ați citit corect! Când Iosua L-a întâlnit pe Isus, Căpetenia oștirii Domnului, și L-a întrebat: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” răspunsul pe care Isus i l-a dat a fost unul care clarifică foarte bine lucrurile. El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit.” (Iosua 5:13-14). Cu alte cuvinte, Isus este de partea Tatălui și, prin urmare, numai de partea celor care Îl urmează pe Tatăl.

Mulți se întrebă unde sunt minunile lui Dumnezeu astăzi. Unii chiar și-au construit o teologie în jurul ideii că astăzi nu mai au loc lucruri supranaturale și chiar trăiesc ca și cum lucrul acesta ar fi adevărat. Dar nu poate fi așa! Isus trăiește, El are toată puterea și încă Îi pasă foarte mult de poporul Său. Minunile sunt numai acelea care au loc atunci când picioarele noastre ating apele Iordanului.

Amintiți-vă că apele Iordanului nu s-au separat decât în momentul în care au fost atinse de preoții care trăiau în ascultare de Dumnezeu! (Iosua 3:15). Totuși, lucrurile supranatu-

rale se petrec atunci când înaintăm, în supunere și în ascultare. Atunci, munții devin doar niște mușuroaie, iar uriașii devin niște șoricea. Iosua a experimentat următoarele minuni pentru că L-a urmat pe Dumnezeu cu credincioșie:

- ✦ Apele umflate ale Iordanului s-au despărțit.
- ✦ Zidurile impunătoare ale Ierihonului s-au prăbușit.
- ✦ Soarele și luna s-au oprit din mersul lor în mod miraculos.
- ✦ Canaanul a fost cucerit.
- ✦ El însuși a fost schimbat.

Poate că cea mai mare minune din cartea lui Iosua este minunea care s-a petrecut cu însuși Iosua. Cel care tremura de frică în momentul în care i s-a cerut să conducă Israelul este cel care a ajuns să îi încurajeze, la rândul său, pe alții.

Observați cum li se adresează el israeliților în Iosua 10:25:

„Nu vă temeți și nu vă înspăimântați, ci întăriți-vă și îmbărbătați-vă, căci așa va face Domnul tuturor vrăjmașilor voștri împotriva cărora vă veți lupta.”

5) Liderii evlavioși sunt adesea tineri

Lucrul care mă preocupă mai mult decât „biserica vizibilă, care se evidențiază”, este „biserica invizibilă, care se scufundă”. Este o biserică ce se comportă asemenea lui Iona – ea este chemată să ducă Evanghelia în orașele periculoase ale lumii, dar ea se scufundă, asemenea lui Iona, se coboară la Iafu, jos într-o barcă, mai jos, în burta peștelui, și mai jos, în adâncul mării. Eu cred că această generație de tineri ar vrea să se oprească din scufundare și să înceapă să se evidențieze, să devină vizibilă în orașele mari ale lumii, purtând cea de-a treia solie îngerească.

Acum știm că Iosua era în vârstă (avea aproximativ 80 de ani), dar mulți dintre liderii săi erau tineri. Știați că cei cărora Dumnezeu le-a permis să cucerească țara Canaanului erau tineri? Amintiți-vă că generația de dinaintea lor (părinții și bunicii lor) au refuzat să se încreadă în Domnul și să intre în țara promisă.

Din această cauză, ei au fost trimiși să rățăcească și să moară în pustie (Iosua 5:4-5). Cu alte cuvinte, în vremea lui Iosua s-a ridicat o generație tânără care a luat atitudine și a dus lucrarea până la capăt. Spuneți voi dacă nu este acesta un apel clar pentru tinerii adventiști de ziua a șaptea din toată lumea de a se implica în lucrarea de cucerire a lumii prin Evanghelie.

Ați observat vreodată că în Psalmii 127:4 tinerii sunt descriși ca fiind „ca săgețile în mâna unui războinic”? Cu alte cuvinte, săgețile nu au fost făcute pentru a rugini în tolba războinicului, ci au fost făcute să zboare țintit și fără teamă către prima linie a armatei inamicului.

Dacă m-ați întreba pe mine care este secretul unui bun lider de tineret, aș spune că succesul vostru nu depinde de câte săgeți aveți la programele pe care le organizați, la evenimente sau la serviciile divine, ci câți dintre voi ați reușit să trimiteți „săgeți bine instruite” în câmpul gata de secerat pentru a distruge împărăția întunericului și pentru a ajuta la construirea Împărăției lui Dumnezeu.

Gândiți-vă puțin: când Isus va veni și marea luptă va ajunge la sfârșit, vreți ca Dumnezeu să vă găsească având o tolbă plină de săgeți sau una goală? Un autor spunea că „nu capacitatea de găzduire, ci capacitatea de trimitere” este aceea care determină dacă ești un bun lider de tineret, director de exploratori, instructor de Școală de Sabat, educator, coordonator de an sau părinte. Noi trebuie să îi lansăm pe tinerii noștri în toată lumea

prin programe precum Misiunea Caleb, Mișcarea celor 1000 de Misionari sau Un an pentru Hristos (află mai multe despre aceste proiecte pe gcyouthministries.org). Personal, cred că fereastra 10/40 ar trebui să devină ținta noastră ca biserică, din moment ce majoritatea oamenilor care trăiesc în acea parte a lumii nu au auzit niciodată mesajul Evangheliei. De asemenea, având în vedere această idee, în Matei 24:14, Isus promite că va veni numai după ce Evanghelia este vestită în toată lumea. Așadar, fereastra 10/40 ar putea fi lucrul care stă acum între noi și cea de-a doua venire.

6) Liderii evlavioși au succes

Cineva spunea odată și avea dreptate: „Am citit finalul Bibliei și noi o să câștigăm!” Dar nu trebuie să așteptăm până la a doua venire pentru a experimenta succesul în slujire. Dacă mergem acolo unde ne trimite Dumnezeu, dacă Îl slujim în felul în care El a spus că ar trebui să-L slujim, vom avea parte de succes până și în locurile care nu au deschidere către chestiuni spirituale. Unul dintre versetele mele preferate din cartea Iosua este versetul 10 din capitolul 23, care spune:

„Unul singur dintre voi urmărea o mie din ei, căci Domnul, Dumnezeul vostru, lupta pentru voi, cum v-a spus.”

Pastorul Mark Finley povestește despre o femeie care călătorea printr-o țară recunoscută pentru rezistența ei împotriva religiei. Purta cu ea o cutie cu 50 de cărți *Tragedia veacurilor* când, la un moment dat, a fost prinsă într-un ambuteiaj. Traficul era blocat și era atât de rău, încât oamenii ieșeau din mașini să se întindă și începeau să discute cu oameni care le erau complet străini. Un tânăr a observat că ea citea lecțiunea pentru a-și

ocupa timpul și a întrebat-o ce citea. Atunci ea a început să îi spună despre cea de-a doua venire și despre evenimentele ultimelor zile. Tânărul era foarte interesat, așa că femeia i-a oferit o carte *Tragedia veacurilor* înainte că el să se întoarcă la mașină. Câteva minute mai târziu, soția acelui tânăr a venit să mai ceară un exemplar al acelei cărți. Femeia i-a oferit și ei o carte și au început să discute despre a doua venire a lui Isus. În scurt timp, alți oameni care erau prinși în acel blocaj rutier s-au strâns în jurul lor, iar femeia a putut să le vorbească tuturor din Evanghelie și să le spună despre a doua venire. Când au plecat înapoi spre mașinile lor, au luat aproape toate cărțile *Tragedia veacurilor* – au mai rămas doar trei. Deodată un elicopter a trecut pe deasupra și a aterizat pe câmpul din apropiere. Pilotul a alergat spre ea și a întrebat-o ce s-a întâmplat. Văzuseră pe camere un grup mare de oameni care se adunaseră în același loc. Așa că ea a început să îi spună și lui despre cea de-a doua venire a lui Isus. Apoi i-a oferit *Tragedia veacurilor*, însă înainte de a se întoarce în elicopter, el a întrebat-o dacă îi mai poate da încă două cărți pentru colegii care erau cu el. Oamenii poate spun că este imposibil de ajuns la anumite persoane din anumite zone, dar Isus spune:

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” (Matei 9:37-38)

7) Liderii evlavioși Îl înalță pe Hristos

Nu este doar o coincidență faptul că întreaga carte a lui Iosua este plină de indicii care arată către Isus Hristos. Aceste indicii ne îndreaptă atenția către lucrarea Sa în calitate de Salvator al nostru. Când citim aceste indicii, ar trebui să ne amintim că principala noastră responsabilitate ca lideri ai lui

Dumnezeu este aceea de a-i conduce pe alții la Hristos și de a-i învăța cum să fie ucenicii Săi. Mai jos avem doar câteva dintre indiciile aflate în cartea lui Iosua.

- ♦ **Indiciul nr. 1:** Însuși Iosua! De fapt, numele ebraic Iosua este echivalentul numelui grecesc Isus. Și, asemenea lui Iosua, Isus Își conduce poporul către Țara Făgăduinței, unde le oferă odihnă, apărându-i de inamici.
- ♦ **Indiciul nr. 2:** Funia de fir cărămiziu pe care Rahav a legat-o la fereastră (Iosua 2:18) ne amintește de culoarea sângelui lui Isus, care ne salvează, de asemenea, dacă ne încredem în El.
- ♦ **Indiciul nr. 3:** Potrivit cu ceea ce scrie Ellen White, „Căpetenia oștirii Domnului” care i s-a arătat lui Iosua în afara Ierihonului era de fapt chiar Isus! (*Patriarhi și profeti*, p. 487)
- ♦ **Indiciul nr. 4:** Cetățile de scăpare erau așezate în așa fel încât cei care erau acuzați pe nedrept de crimă să se poată adăposti în ele în siguranță. Isus este cetatea noastră de scăpare, putem alerga la El și, chiar dacă suntem vinovați, vom primi iertare și eliberare.
- ♦ **Indicatorul nr. 5:** Cornul de berbec este cu siguranță un simbol al crucii lui Hristos. Pentru a obține un corn de berbec era nevoie că berbecul să moară. Isus este „Mielul junghiat pentru salvarea lumii”. Interesant este faptul că sunetul scos din cornul de berbec a fost cel care a dărâmat zidurile Ierusalimului. Dacă vrem și noi să ajungem cu succes la marile orașe ale lumii și să putem vedea zidurile rezistenței satanice prăbușindu-se, trebuie să vestim și noi cu voce tare „moartea Domnului până la revenirea Sa”.

Așadar, iată-le! Șapte trăsături ale unui lider evlavios. Fie ca, studiind viețile marilor bărbați și femei asemenea lui Iosua și căutând zilnic înțelepciunea și puterea care vin de la Dumnezeu, să devii și tu un lider evlavios.

Apel

Dragi tineri, Dumnezeu vă cheamă să fiți lideri asemenea lui Iosua! Se poate să vă gândiți: „În niciun caz! Eu nu sunt un lider!”, dar știați că exact așa au reacționat majoritatea celor mai mari lideri din Biblie? De exemplu Moise, Ieremia, Isaia, Solomon și, bineînțeles, Iosua.

Gândiți-vă că, într-o oarecare măsură, cu toții suntem lideri. Chiar așa! Vă place sau nu, aveți *followers*. Și nu vorbim doar despre cei de pe Facebook, Snapchat, Instagram, Twitter, etc. În fiecare zi ești observat de frați sau surori, de copii, colegi, angajați, angajatori, de profesori, rude, credincioși, necredincioși și chiar de către oameni pe care nici nu îi cunoști.

Așa că vă îndemn să acceptați această chemare înaltă pe care v-o face Dumnezeu de a conduce și amintiți-vă că El vă spune și vouă azi același lucru pe care i l-a spus lui Iosua cu sute de ani în urmă: „Eu voi fi cu tine cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.”

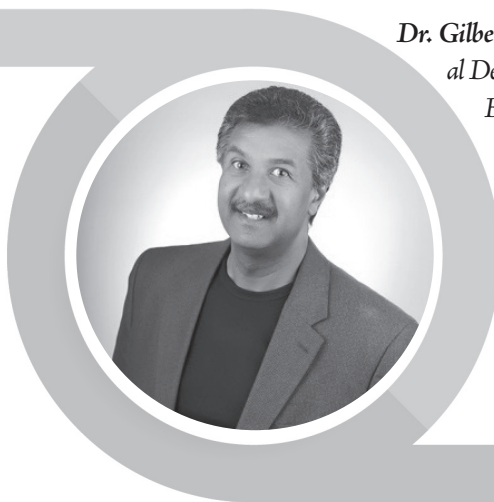
Așa că vă invit chiar acum să vă ridicați în picioare și să acceptați înalta chemare pe care Dumnezeu o pune pe umerii voștri, și anume aceea de a deveni lideri. Și nu uitați niciodată:

- Liderii evlavioși au temeri.
- Liderii evlavioși au propriile nevoi.
- Liderii evlavioși sunt înarmați.
- Liderii evlavioși sunt urmași supuși.

- Liderii evlavioși sunt adesea tineri.
- Liderii evlavioși au succes.
- Liderii evlavioși Îl înalță pe Hristos.

Întrebări pentru discuție

1. Iosua și Caleb au fost singurii spioni care au dat un raport real (vezi Numeri 14:6-8). Crediința în Dumnezeu ne ajută să vedem dincolo de ceea ce este vizibil. Cât de importante sunt părerile altora pentru tine? Ești o persoană care urmează mulțimea sau poți aduce argumente și poți lua decizii indiferent de ceea ce zic alții?
2. Când ajungi acasă, citește întâmplarea cu dărâmarea zidurilor Ierihonului din Iosua capitolele 5 și 6. De ce crezi că a putut Iosua să rămână de partea binelui și să facă ceea ce trebuie, deși Dumnezeu i-a spus să facă ceva aparent prostesc?
3. Autorul acestei prelegeri avea 16 ani când a auzit chemarea lui Dumnezeu de a fi pastor. Tu știi să recunoști vocea lui Dumnezeu vorbindu-ți? Roagă-te și cere-I lui Dumnezeu să-ți deschidă inima și mintea pentru chemarea pe care El o face în viața ta. Cere-I să-ți ofere putere și discernământ.
4. De-a lungul istoriei lui Iosua, Biblia spune mereu: „Dumnezeu i-a vorbit lui Iosua.” Acest gen de relație vine în urma supunerii. Cât de ușor sau cât de greu îți este să te supui lui Dumnezeu 100% tot timpul?

Dr. Gilbert Cangy a slujit ca director al Departamentului de Tineret al Bisericii Adventiste în perioada 2010–2016. În prezent coordonează activitățile pastorale la Sanitarium Health & Wellbeing Company din Diviziunea Pacificului de Sud.
Contact: cangygilbert@gmail.com.

Ziua 2

Micul Samuel... cine ar fi crezut?

În lumea jocurilor în echipă, întrebarea care se pune de cele mai multe ori este aceea dacă o persoană poate face diferența în echipă în momentul jocului. Este adevărat că rezultatul unui joc depinde, de cele mai multe ori de prestația generală a echipei, dar la fel de adevărat este și dacă spunem că în echipă sunt câțiva jucători foarte buni care sunt recunoscuți ca fiind

cei care își conduc echipa și țara către victorie. Sunt nume bine cunoscute ca Pele, Franz Beckenbauer, Michael Jordan, Kobe Bryant, Lionel Messi, Paul Pogba sau Neymar da Silva Santos.

Același lucru este valabil și în domeniul politic atunci când vine vorba despre diferența care poate fi făcută în ceea ce privește soarta unui întreg popor. Ne putem gândi, în acest caz, la persoane precum Mahatma Gandhi, Winston Churchill, Martin Luther King Jr. și Nelson Mandela.

În același fel, când privim la istoria poporului lui Dumnezeu din Scriptură, suntem puși față în față cu anumiți lideri care au excelat în slujirea pentru cauza lui Dumnezeu, și totuși există o mare diferență. În lumea sportului sau a politicii, trebuie să fii un lider cu atribuții de vedetă, dar ironia este tocmai faptul că lui Dumnezeu îi place să folosească oameni despre care nimeni nu ar fi crezut că pot fi folosiți și la care nu ne-am fi gândit niciodată.

Dumnezeu caută un lider care să dea naștere unui popor la fel de numeros ca nisipul de pe malul mării. În situația dată, noi am alege un tânăr care are toată viața înaintea, însă Dumnezeu alege un bărbat de 99 de ani, despre care Biblia ne spune că trupul lui era aproape mort (Evrei 11:12).

Dumnezeu caută un lider să înfrunte un uriaș care batjocorește poporul Israel; toți luptătorii cu experiență și chiar împăratul se ascund. Dumnezeu cheamă un tânăr care nici măcar nu are vârsta necesară pentru a fi soldat – tânărul păstor înainteaș ținând în mână praștia lui și niște pietricele pentru a salva întreg poporul.

După înviere, Dumnezeu caută un grup de lideri cărora să le dea însărcinarea de a vesti mesajul care avea să determine soarta omenirii; El alege câțiva oameni „necărturari și de rând” (Faptele 4:13).

Dumnezeu caută un lider care să ducă Evanghelia neamurilor. Îl alege pe cel mai înflăcărat dușman al creștinilor, pe cel care a coordonat persecuția crudă a lui Ștefan, primul martir, pe cel care a inițiat o campanie de distrugere a bisericii. Pe drumul spre Damasc, Dumnezeu i Se arată lui Saul, îi schimbă viața, iar Saul, ucigașul, devine misionar.

- ✦ Dacă te consideri prea bătrân, gândește-te la Avraam.
- ✦ Dacă te consideri prea tânăr, gândește-te la David.
- ✦ Dacă te consideri lipsit de orice talent, gândește-te la primii ucenici.
- ✦ Dacă zici că nici măcar nu îți pasă, gândește-te la Saul.

Dumnezeul căruia îi place să folosească oamenii-surpriză Și-a dat întâlnire cu tine chiar acum. Ar fi încântat să te folosească pentru a face o diferență și El îți spune: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9).

Haideți să ne îndreptăm atenția către unul dintre cei mai neobișnuiți lideri pe care îi întâlnim în Scriptură, unul care a rămas statornic pentru a face diferența într-o perioadă foarte dificilă.

Să ne uităm la Samuel. Vă rog să deschideți Scriptura și haideți să analizăm cu atenție pasajul din 1 Samuel 3:1-10.

1 Samuel 3:1 (prima parte) „Tânărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli.”

Observați că nu spune doar Samuel, ci *tânărul Samuel*. De fapt, până la acest punct al povestirii, de fiecare dată când se vorbește despre el, este numit *copilul*, sau *tânărul*.

1 Samuel 2:11 – „copilul a rămas în slujba Domnului”

1 Samuel 2:18 – „copilul acesta era îmbrăcat cu un efod de in”

1 Samuel 2:21 – „tânărul Samuel creștea înaintea Domnului”

1 Samuel 2:26 – „tânărul Samuel creștea mereu”

Repetiția este o figură de stil folosită cu scopul de a sublinia ceva anume. Aici autorul ne îndreaptă atenția către tinerețea lui Samuel. El era doar un copil care creștea și slujea în lumea adulților. Era un tânăr vulnerabil care creștea departe de părinții săi – este doar un oarecare, un tânăr neimportant.

Împrejurările întâmplării:

Apoi ni se prezintă împrejurările în care acestui tânăr i se face instruirea pentru a deveni lider:

1 Samuel 3:1 (ultima parte) „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea și vedeniile nu erau dese.”

Observați că versetul nu spune că nu se mai făceau slujbe la templu, că nu mai existau preoți, jertfe sau orice alt element care avea legătură cu templul. Se pare că toate serviciile zilnice asociate slujirii în templu aveau loc, DAR era o mare diferență față de ceea ce ar fi trebuit să fie: „Cuvântul Domnului era rar”, Dumnezeu nu Se descoperea, El era aproape absent. Dumnezeu tăcuse.

Biblia spune: „Nu, Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina slujitorilor Săi proroci” (Amos 3:7) și „când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu” (Proverbele 29:18).

Tânărul Samuel era instruit să devină lider spiritual, însă instructorul cel mai important, Dumnezeu, nu prea exista în acest proces, lucru care ne conduce către o realitate tristă, și anume aceea că... la biserică totul se poate desfășura normal și fără să

existe prezența lui Dumnezeu. Aici este subliniat un adevăr foarte trist: programele bisericii se pot desfășura și fără Dumnezeu. Formalitățile religioase se pot desfășura și în absența lui Dumnezeu – atât la nivel de grup, cât și la nivel personal. Se poate păstra o imagine evlavioasă, dar ea poate fi, de fapt, doar o formă de evlavie, dar puterea ei este tăgăduită (2 Timotei 3:5).

Este într-adevăr ciudat faptul că Dumnezeu alege să stea departe de poporul Său. Este ciudat faptul că Dumnezeu ar alege să se distanțeze de poporul Său. Dumnezeu este dragoste, iar dragostea înseamnă să stai cu persoana iubită, pentru că dragostea nu acceptă separare, sau distanțare.

Istoria Bibliei este istoria unui Dumnezeu care este îndrăgostit nebunește de cei pe care i-a creat și, de-a lungul istoriei, El a făcut pași decisivi și definitorii pentru a Se apropia de noi, până la momentul reîntâlnirii finale.

1. Când primii noștri părinți au păcătuit, Dumnezeu a pornit în căutarea lor: „Unde ești?” (Geneza 3:9)
2. Când Israel se afla pe drumul către Țara Făgăduinței, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să pună poporul să Îi facă un sanctuar pentru că dorința lui era aceea de a „locui în mijlocul lor.” (Exodul 25:8)
3. Când s-a împlinit vremea, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu în lume și el a fost numit Emanuel, Dumnezeu este cu noi. (Matei 1:23)
4. Găsim una dintre cele mai frumoase descrieri cu privire la caracterul lui Dumnezeu în parabolele cu leul pierdut, oaia pierdută și fiul risipitor, în care El nu Se oprește din căutare până când ceea ce este pierdut nu este găsit și readus laolaltă cu stăpânul, respectiv părintele. (Luca 15)

5. Planul măreț al lui Dumnezeu este acela de a fi cu noi pentru totdeauna. (Ioan 14:1-3; Apocalipsa 21:1-4)

Sunt convins că și voi aveți o experiență, aveți propria voastră poveste de dragoste, în care ați dorit cu orice preț să fiți împreună cu persoana iubită. Dar rămâne întrebarea: de ce Dumnezeu, care este topit după noi, care vrea să fie tot timpul cu noi, voia să se depărteze de poporul Său în zilele lui Samuel? De ce era Cuvântul Domnului rar în vremea aceea? Stăruirea în neascultare fățișă față de Dumnezeu Îl reduce la tăcere. Isaia 59:1,2 spune:

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui, prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru, păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte.”

Nu ne referim aici la greșelile pe care le facem cu toții în umblarea noastră cu Dumnezeu. El nu Își dorește ca noi să ne împiedicăm și să cădem din când în când, dar, dacă se mai întâmplă și lucrul acesta, dar ne mărturisim păcatele, El este gata să ne ierte și să ne curățească de orice nelegiuire (1 Ioan 1:9). Cu toții putem sta în picioare prin harul Său, care ne-a fost oferit în trecut, ne este oferit în prezent și ni se oferă și pentru viitor, până când Îl vom vedea față în față. Însă aici ne referim la problema rămânerii în acea stare de neascultare fățișă față de Dumnezeu.

Să privim puțin la ceea ce făceau fiii lui Eli, care erau preoți și mentori ai tânărului Samuel.

A. 1 Samuel 2:12,17

„Fiii lui Eli erau niște oameni răi. Nu cunoșteau pe Domnul... Tinerii aceștia se făceau vinovați înaintea

Domnului de un mare păcat pentru că nesocoteau darurile Domnului.”

Luăți-vă timp să citiți versetele 12-17 pentru a înțelege mai bine cum anume L-au ofensat ei pe Dumnezeu desconsiderând lucrurile sacre.

B. 1 Samuel 2:22

„Eli era foarte bătrân și a aflat cum se purtau fiii lui cu tot Israelul; a aflat și că se culcau cu femeile care slujeau afară la ușa cortului întâlnirii.”

Ei nu numai că au ales să trăiască în imoralitate, dar au introdus elemente din închinarea păgână, cum ar fi prostituția sacră, în cadrul închinării la Dumnezeul cerului. Acest lucru devenise un obicei, iar Dumnezeul preasfânt a fost atât de ofensat, încât S-a retras treptat. Cuvântul Său a devenit rar.

Acestea erau împrejurările în care tânărul Samuel slujea înaintea Domnului.

Oare va continua el să slujească sau va ieși din acest legământ? Oare va părăsi biserica în momentul în care va crește? Va renunța el oare? Va deveni și el asemenea fiilor lui Eli, așa-zisii săi mentori? Cum va supraviețui fără să cadă în descurajare? Cum va deveni el un lider adevărat având în vedere aceste circumstanțe teribile?

Expresia „a plecat din biserică” este probabil cel mai des folosită atunci când ne referim la tineretul bisericii. Auzim că tinerii părăsesc biserica în proporții alarmante, și această problemă se regăsește în aproape toate agendele liderilor de la orice nivel al slujirii în biserică.

Unul dintre cele mai întâlnite motive pe care le invocă tinerii atunci când aleg să plece din biserică este neconcordanța care

există între ceea ce se predică și ceea ce se practică, între ceea ce spunem și ceea ce facem. Tinerii vor să fie inspirați de autenticitate și integritate, de dragoste și compasiune, dar adesea astfel de virtuți nu sunt prea populare. Aceasta era situația și în zilele tânărului Samuel. Cum vom răspunde acestei probleme?

Haideți să îl urmărim cu atenție pe tânărul Samuel, liderul în formare, și să fim atenți la toate detaliile.

1 Samuel 3:2: „Eli începea să aibă ochii tulburi și nu mai putea să vadă. El stătea culcat la locul lui.”

Fiți atenți la cuvintele folosite: ochii tulburi, nu mai putea să vadă. Este prezentată imaginea unui întuneric în creștere. Eli era liderul spiritual, iar lumina lui se diminua treptat, era chiar aproape să fie stinsă. Și ce făcea Eli în acel moment crucial? El dormea la locul lui. Părea să fi renunțat; ajunsese să considere o normalitate ceea ce se petrecea în jurul său.

Apoi, prin contrast, ni se prezintă și restul imaginii, elementul care devine, de fapt, punctul de cotitură al întâmplării.

1 Samuel 3:3: „Candela lui Dumnezeu nu se stinsese încă și Samuel era culcat în Templul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu.”

1. Candela nu se stinsese încă

Candela era pe cale să se stingă, dar nu se stinsese încă. Această candelă era o lumină neîntreruptă care reprezenta prezența lui Dumnezeu lângă chivot; acea candelă nu trebuia să se stingă niciodată (Leviticul 24:1-4). Ea trebuia să ardă „neîncetat, de seara până dimineața”, „aceasta este o lege veșnică”. Chiar și acea candelă risca să se stingă, pentru că Dumnezeu Se gândea să se retragă complet din mijlocul poporului, însă

mai era încă o fărâmbă de speranță, pentru că nu se stinsese încă. Dumnezeu încă avea răbdare și îngăduință.

2. Samuel era culcat în Templul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu

Eli, marele-preot, dormea în locul lui obișnuit; nu ni se descrie anume care era acel loc al lui, poate tocmai și pentru că era locul său obișnuit, familiar. Cu alte cuvinte, el făcea ceva ce făcea și de obicei. Pe de altă parte, prin contrast, autorul continuă cu niște detalii interesante pentru a ne arăta exact unde anume dormea tânărul Samuel – el era culcat în Templul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu. Locul acesta era chiar Sfânta Sfințelor (Exodul 26:33-34). Acolo Dumnezeu Se întâlnea cu marele-preot pentru a oferi îndrumare poporului – „Acolo Mă voi întâlni cu tine și, de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel” (Exodul 25:22). Locul acesta nu era un dormitor, iar Samuel nu era mare-preot – el era doar un băiețandru. De ce nu dormea și el la locul său obișnuit ca toată lumea? Era, până la urmă, un băiețuș obosit după toate activitățile zilei și ar fi trebuit să beneficieze de binemeritata odihnă.

De ce era el culcat lângă chivotul mărturiei?

Era pe vremea când cuvântul Domnului era rar; când nu existau prea mulți vizitatori. Chivotul era locul manifestării prezenței lui Dumnezeu. Samuel trebuie să se fi gândit că, dacă Dumnezeu avea să vorbească din nou, dacă avea să rupă tăcerea, ar face lucrul acesta acolo, la chivot, și voia să se afle acolo. El își dorea cu orice preț să Îl audă pe Dumnezeu, așa că a mers să doarmă chiar lângă chivot – și-a dat o întâlnire cu Dumnezeu.

Samuel refuza să se mulțumească cu o religie fără Dumnezeu, monotonă, fără sens și lipsită de viață – el nu renunța; pur și simplu refuza să se mulțumească doar cu atât.

Acesta este secretul adevăratei slujiri a unui lider. Secretul nu este renunțarea, ci refuzul de a te mulțumi cu un *status quo* al lucrurilor; este căutarea continuă după Dumnezeu și implicarea Lui în visurile tale, în speranțele tale și în așteptările tale pentru un viitor mai bun.

De unde știa el că lucrurile puteau să stea și altfel? Pur și simplu știa pentru că mama lui, Ana, îi spusese istoria nașterii lui. Ana nu putea rămâne însărcinată. Ea a venit la templu și și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu și a promis că, dacă El îi va da un copil, ea îl va pune în slujba Lui. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea, și astfel s-a născut Samuel. El a crescut crezând că Dumnezeu este real, că El aude și răspunde, Se descoperă și oferă îndrumare... însă acel Dumnezeu tăcuse.

Samuel știa că lucrurile pot sta și altfel; el voia să vadă o altă realitate. Dormea lângă chivot spunându-și: *Dacă Dumnezeu va vorbi vreodată, lucrul acesta va avea loc la chivot, iar când El va vorbi, vreau să fiu acolo.*

Un alt secret al adevăratei slujiri în calitate de lider este acela că religia reprezintă mult mai mult decât ceea ce vezi tu în jurul tău. Nu lăsa mediul din imediata ta apropiere să îți contureze imaginea despre Dumnezeu și despre religie.

Nu îți baza opinia despre Dumnezeu și despre biserică pe ceea ce vezi în jurul tău. S-ar putea să nu fie imaginea corectă. Samuel își formase o părere mai bună din ceea ce îi spusese Ana. Tu îți poți forma această părere din Cuvântul lui Dumnezeu. Privind la prima imagine a bisericii care ni se oferă în Faptele 2:42-47, vedem o biserică născută prin puterea Duhului Sfânt.

Așadar, nu te mulțumi cu ceea ce este sub acest standard. Nu accepta mediocritatea. Iar în momentul în care începi să îți formezi o imagine reală despre acest Dumnezeu respectând biserica în care Lui îi place să fie, Duhul Sfânt să pună în tine dorința de a vedea această biserică așa cum trebuie și de a te întâlni cu El. Fă lucruri pe care nu le faci de obicei. Caută și vei găsi.

Restul istoriei lui Samuel izvorăște tocmai din această dorință a lui de a-L căuta pe Dumnezeu și de a descoperi esența lucrurilor; aceasta a fost temelia slujirii sale ca lider și chiar temelia întregii sale vieți.

1 Samuel 3:4: „Atunci Domnul a chemat pe Samuel.

El a răspuns: «Iată-mă!»”

Dumnezeu tocmai asta așteaptă: pe cineva care să-și dorească o întrevvedere, pe cineva care să fie dispus să asculte. Dumnezeu care este la cârma întregului Univers, Dumnezeul cel Atotputernic, te cunoaște pe nume și așteaptă să îți vorbească și să fii unealta Sa prin care să aducă la existență o biserică deosebită, relevantă pentru cultura noastră, aflată în permanentă și rapidă schimbare.

Am putea deja cu ușurință să conchidem aici, să spunem *Amin!* și să fim cu adevărat binecuvântați, dar trebuie să vă mai avertizez și cu privire la posibilele implicații ale auzirii vocii lui Dumnezeu.

Citiți 1 Samuel: 3:5-7.

Samuel a auzit vocea lui Dumnezeu, dar se gândea că îl striga Eli, pentru că până atunci el nu mai auzise cum sună vocea lui Dumnezeu; nu Îl mai auzise nicioda-

tă. Astfel, Samuel aude de două ori vocea, de două ori aleargă la Eli și de două ori Eli îl trimite înapoi.

Dumnezeu rupe tăcerea; i Se descoperă lui Samuel într-o manieră nouă, inedită și neașteptată, iar tânărul aleargă către liderul său pentru sfat... Eli îl trimite înapoi în pat de două ori. Poate că Eli se gândea că el ar fi singurul care ar trebui să audă vocea lui Dumnezeu și nu realiza faptul că Dumnezeu i s-ar putea descoperi unui tinerel, unui băiat.

Chiar și astăzi prea mulți tineri sunt trimiși înapoi la culcare atunci când Dumnezeu li Se descoperă într-o manieră nouă, una pe care liderii nu o recunosc; prea adesea acești tineri sunt înțeleși greșit. Tinerii au același mesaj, însă îl împachetează într-un ambalaj mai relevant pentru cultura actuală, un limbaj pe care alții nu îl înțeleg și, astfel, ajung să fie trimiși înapoi la culcare. Însă îmi place atât de mult perseverența lui Dumnezeu și îmi place de asemenea perseverența tânărului.

1 Samuel 3:8,9: „Domnul a chemat din nou pe Samuel, pentru a treia oară. Și Samuel s-a sculat și s-a dus la Eli și i-a zis: «Iată-mă căci m-ai chemat». Eli a înțeles că Domnul cheamă pe copil. Și i-a zis lui Samuel: «Du-te de te culcă și, dacă vei fi chemat, să spui: 'Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă.'»”

Continuarea este extraordinară.

1 Samuel 3:10: „Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dați: «Samuele! Samuele!» Și Samuel a răspuns: «Vorbește, căci robul Tău ascultă.»”

Este uimitor faptul că Domnul, Creatorul cerului și al pământului, nu numai că vorbește, ci vine chiar și Se înfățișează

înaintea băiatului. L-a binecuvântat pe tânărul Samuel cu prezența Sa sfântă. Și toate acestea pentru un tânăr copil, la care nimeni nu s-ar fi gândit că era pregătit să asculte. De aici înainte, el nu mai este doar un copil, sau doar un băiețuș.

Chemarea lui Samuel de a fi un lider ascultător se încheie cu aceste cuvinte:

1 Samuel 3:21; 4:1: „Domnul nu înceta să Se arate în Silo, căci Domnul Se descoperea lui Samuel, în Silo, prin Cuvântul Domnului.” „Chemarea lui Samuel a ajuns la cunoștința întregului Israel.”

Întâmplarea începe cu imaginea lui Dumnezeu fiind pe punctul de a Se retrage și se încheie cu Dumnezeu revenind acasă, la Silo. La început, Cuvântul lui Dumnezeu era rar; în încheiere, Dumnezeu începe să Se descopere din nou fără încetare.

Se iveau din nou zorii pentru popor. Tânărul Samuel era noul lider; un lider la care nimeni nu s-ar fi gândit. El a refuzat să accepte situația așa cum era ea; nu a renunțat, ci a crezut în visul său – un vis despre un viitor mai bun, un vis născut din istoria nașterii sale miraculoase

El și-a adus visul înaintea lui Dumnezeu, liderul său suprem. Samuel s-a bazat pe Dumnezeu că îi va îndeplini visul, iar El i l-a împlinit. Dumnezeu este întotdeauna credincios.

Tu ești chemat să fii lider; Dumnezeu te-a binecuvântat cu cel puțin un dar spiritual, care poate fi temelia slujirii tale ca lider. El ar fi foarte fericit să folosească un lider la care nimeni nu se așteaptă, cum ai fi tu, pentru a face o diferență în Împărăția Sa.

Aleasă în anul 2005 la Sesiunea Conferinței Generale ținută la St. Louis, Missouri, dr. Ella Simmons deține distincția de a fi fost prima femeie care a slujit ca vicepreședinte al Bisericii Adventiste.
Contact: SimmonsE@gc.adventist.org.

Zina 3

Debora: prorocița curajoasă

Introducere și context

In poezia modernă și în versurile cântecelor contemporane, femeia este depreciată în cele mai neplăcute moduri. Totuși există în Biblie o poezie care ridică femeia la cel mai înalt rang. Ea se găsește în Proverbele 31 și începe cu întrebă-

rea: „Cine poate găsi o femeie cinstită?” La început pare că și acesta este tot un vers care o înjosește pe femeie, însă continuă să citești și vei descoperi ceva fascinant. Femeii i se cântă laude, se vorbește apoi despre spiritualitatea ei, despre inteligența, dedicarea, atenția, preocuparea, modestia, curajul și pioșenia ei. Poezia spune că ea este mai de preț decât mărgăritarele.

Ea este o femeie cu inițiativă, care a adoptat principii bune și ferme și se ține de ele. Ea nu se sperie de provocările datoriei ei. I s-a spus să fie un ajutor potrivit pentru bărbatul ei. Aceasta este o femeie cinstită care reprezintă putere, sănătate și bunăstare. Totuși descrierea sugerează că astfel de femei sunt rare și multe care par să fie așa se dovedesc în cele din urmă a fi altfel în realitate.

Totuși, a existat odată un exemplu extraordinar de feminitate virtuoaasă, cu mult înainte ca organizația The United Nations' Sustainable Development Goals (Dezvoltarea Obiectivelor Sustenabile a SUA) să amintească lumii că „egalitatea între sexe nu este numai un drept fundamental al omului, ci este o temelie necesară pentru asigurarea unei lumi pașnice, prospere și sustenabile”¹. Deși sunt puține femeile în poziții de conducere la nivel național și internațional, aproape abia una din cinci², de mult, în secolul al XII-lea î.Hr. a existat o femeie care și-a condus poporul. Înainte ca valoarea femeii să crească doar puțin peste nivelul eșecului Evei, înainte ca să existe modele demne de urmat, a existat o femeie pe care Dumnezeu a binecuvântat-o și a chemat-o să conducă poporul Său. Definiția biblică a egalității sexelor se găsește în Geneza 1:26-28.

1. United Nations, 2016, Sustainable Development Goals: 17 Goals to Transform Our World, un.org.

2. UN Women, 2016, Facts and figures: Leadership and political participation, Women in parliaments. August. <http://www.unwomen.org/en/what-we-do/leadership-and-political-participation/facts-and-figures#sthash.jcbGUhC0.dpuf>

Se știi însă prea puține despre tinerețea ei, despre părinții sau proveniența ei, ori despre cum a fost crescută. Nu știm cum a fost educată și cum s-au dezvoltat talentele și darurile ei. Nu știm care este vârsta la care Dumnezeu a chemat-o. Dar deducem că ea era tânără atunci când Dumnezeu i-a adresat chemarea, pentru că Biblia spune că, după ce Israel i-a înfrânt pe canaaniți, „țara a avut odihnă patruzeci de ani” (Judecătorii 5:31). Istoricii evrei ne spun că „timp de patruzeci de ani, israeliții au trăit în pace sub conducerea înțeleaptă a lui Barac și a Debori”³. Oare ea s-a născut cu acest dar profetic sau a fost înzestrată cu acest dar mai târziu, pe parcursul vieții?

Cei mai mulți cred că această femeie unică și exemplară a fost o soție, mamă, lider politic, luptător, comandant al forței armate a poporului său, poet, cântăreață, prorociță și cel de-al doilea conducător suprem al națiunii sale după Dumnezeu. Numele său înseamnă „albină, sau albină lucrătoare”, o etichetă foarte potrivită, conform combinației contrastante de trăsături diverse pe care le avea – inteligență, curaj, grație, tenacitate, credincioșie, putere, umilință, perseverență și așa mai departe. Însă cel mai important lucru este acela că ea era cu totul dedicată lui Dumnezeu și lucrării Sale.

Cei care studiază Biblia și istoricii o cunosc pe Debora, judecătoarea peste Israel, care a condus poporul Israel împotriva canaaniților și i-a înfrânt. Unii speculează cum că ea ar fi fost numită după o altă Debora, doica Rebecăi, care murise, dar care fusese cunoscută și admirată de toată lumea pentru dedicarea și darul ei de a-i sluji pe ceilalți.

3. Nissan Mindel, *The Prophetess Deborah*, (2654-2694), Published and copyrighted by Kehot Publication Society, Brooklyn, NY

„Viața ei este o ilustrare perfectă a puterii femeii de a influența societatea în bine.”⁴ Ea era o femeie deosebită atât pe vremea aceea, cât și în zilele noastre. Poate acesta este unul dintre motivele pentru care Biblia conține două relatări ale istoriei ei. Prima este în capitolul 4 din Judecătorii și este o narațiune, apoi capitolul 5 ne oferă varianta versificată, fiind cuvintele unei cântări. Haideți să analizăm istoria ei, măcar parțial.

Relatarea biblică: Judecătorii 4:4-8:

„Pe vremea aceea, judecător în Israel era Debora, prorocița, nevasta lui Lapidot. Ea ședea sub finicul Deborei, între Rama și Betel, în muntele lui Efraim; și copiii lui Israel se suiau la ea ca să fie judecați. Ea a trimis să cheme pe Barac, fiul lui Abinoam, din Chereș-Neftali, și i-a zis: «Iată porunca pe care a dat-o Domnul, Dumnezeul lui Israel: 'Du-te, îndreaptă-te spre Muntele Taborului și ia cu tine zece mii de oameni din copiii lui Neftali și din copiii lui Zabulon; voi trage spre tine, la pârâul Chison, pe Sisera, căpetenia oștirii lui Iabin, împreună cu carele și oștile lui, și-l voi da în mâinile tale.» Barac i-a zis: «Dacă vii tu cu mine, mă voi duce, dar, dacă nu vii cu mine, nu mă voi duce.»”

Debora, judecător peste Israel

Debora a fost cel de-al patrulea judecător în Israel înainte ca poporul să aleagă un împărat. Ea a fost judecătorul ales în timpul în care Israelul fusese asuprit, în robie, de către împăratul Iabin al Canaanului, timp de 20 de ani (Judecătorii 4:2-3). Ea este

4. John L. Kachelman, Jr., 1999, Bible Topics in the Christian Library, Personalities of The Old Testament, Deborah – Israel's Holy Lady, Judges 4, 5.

singurul judecător amintit în această carte despre care chiar se spune că lua decizii în dreptul cazurilor care veneau la judecată.⁵ Totuși termenul de judecător înseamnă aici mai mult decât doar o funcție judiciară, el înseamnă „conducător”. Poziția ei era echivalentul unei combinații între funcția de profet, prim-ministru, președinte și șef de barou, toate puse pe umerii unei singure femei. Cu siguranță, Debora era o femeie puternică, iar puterea ei venea din înțelepciunea și grația ei și din teama ei de Dumnezeu.

Limbajul folosit pentru a descrie puterea ei este același care se folosește în Exodul 18:21, unde se descrie caracterul judecătorilor buni – capabili, destoinici, de încredere și temători de Dumnezeu. Ea este o femeie spirituală care se poate stăpâni pe sine și care știe cum să îi influențeze pe ceilalți.

Comentariile biblice AZS ne arată că ea judeca precum un profet, corecta abuzurile și nedreptățile din poporul Israel⁶. Responsabilitățile Deborei erau extrem de provocatoare într-o perioadă foarte dificilă a poporului Israel, dar, încrezându-se în Dumnezeu și în harul Sau, ea făcea față cu succes situației. Un autor spune:

„Poporul era deprimat și înspăimântat, pentru că ini-
mille lor erau înfrânte și descurajate și își pierduseră
speranța eliberării. Însă Debora a făcut mai mult decât
doar să profetizeze; ea a ridicat poporul și l-a trezit din
letargia și disperarea lui. Dedicarea ei era una benevolă
și neînfricată pentru eliberarea poporului lui Dumne-
zeu și ea a reușit să trezească în ei hotărârea de a se

5. Dybdahl, J.L. (Ed.). (2010). Andrews Study Bible Notes (p. 301). Berrien Springs, MI: Andrews University Press.

6. Nichol, F.D. (Ed.). (1976). Comentarii biblice AZS (vol. 2, p. 330). Review and Herald Publishing Association.

elibera din lanțurile slăbiciunii și degradării lor. Chemarea ei a fost auzită și a provocat sosirea ajutorului din partea lui Dumnezeu împotriva inamicului. Zi de zi, ea îi însuflețea pe cei care se adunau să îi asculte cuvintele pline de înțelepciune divină, cu asigurarea salvării din mâinile dușmanilor păgâni dacă ar scăpa de nebunia și de frica lor și ar ieși la luptă.”⁷

„Vă puteți imagina acest tablou? Priviți pe cine și cum conduce. Ea stă la umbra finicului Deborei (numit și stejarul jalei, sub care a fost îngropată Debora, doica Rahelei – Geneza 35:8).”⁸ Sala ei de judecată era situată între dealurile fierbinți și auriile ale Efraimului, între Rama și Betel. Adia un vânt – atât vântul de sezon, cât și vântul dezbinării. Debora este răbdătoare și înțeleaptă, întâmpinând pe toată lumea cu un zâmbet matern, în vreme ce, în adâncul inimii, era puternic frământată. Mulți cred că, de fapt, Debora nu a născut niciodată copii, dar ea a fost o mamă în Israel – o mamă spirituală. Oricare dintre aceste titluri o califică totuși pentru a fi numită mamă. Poporul venea la ea pentru că era atât o mamă iubitoare, cât și un sfătuitor și un judecător drept, care lămuria certurile lor sau îi cerceta să vadă unde greșesc. Ei știau că ea era un judecător corect și drept pentru că înțelepciunea ei venea de la Domnul și se supuneau legilor ei.

De pe o poziție din care putea vedea imaginea de ansamblu, atât fizic, cât și profetic, ea deslușea problemele Israelului. Aceste probleme erau mai mult decât dispute asupra granițelor

7. Herbert Lockyer, *All the Men of the Bible/All the Women of the Bible Compilation*, 2005, Grand Rapids, MI: Harper Collins Christian Pub.

8. Nichol, F.D. (Ed.). (1976). *The Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Vol. 2, p. 330). Review and Herald Publishing Association.

teritoriale, a prețurilor produselor sau a datoriilor nerezolvate. Ea vedea, atât prin ochii fizici, cât și prin cei spirituali, cum situația politică se înrăutățea. Națiunea ei, poporul ei, era în necaz. Ei își pierduseră simțul spiritual și, ca urmare, căzuseră pradă vrăjmașilor lor. În vale, bandele armate ale canaaniților hărțuiau muncitorii israeliți. Caravanele ocoleau zona aceea. Le era frică să mai meargă pe drumul principal prin acel teritoriu. Lucrul acesta era tragic, pentru că negoțul cu străinii era în sângele poporului Deborei. Mai rău, era chiar o perioadă a haosului, un timp care cerea o conducere puternică și înțeleaptă. Răspunzând chemării lui Dumnezeu de a sluji ca lider și de a rezista și de a elimina aceste capcane devastatoare, Debora pășește într-o etapă extraordinară din istoria biblică. Ea a devenit femeia – comandant militar.

Unii spun că viața unei femei este o alegere crucială între totul sau nimic atunci când vine vorba despre a se împărți între familie și slujire publică, iar pozițiile de conducere sunt, cu siguranță, numai pentru bărbați. Toți cei care lucrează pentru Dumnezeu trebuie să aibă atât trăsăturile Martei, cât și pe cele ale Mariei. Biblia ne arată foarte clar că viața poate fi și altfel dacă Dumnezeu îi face o chemare unei femei. „Dumnezeu poate face ce vrea și, dacă El vrea să lucreze prin oameni care nu fac parte din armată – adică prin femei –, poate face și lucrul acesta.”

Debora, ostaș în Israel

Aceasta era perioada de întuneric spiritual și de haos de după moartea lui Iosua, când Israelul se chinuia sub povara regulilor dure și nemiloase ale canaaniților și a prăbușirii naționale. În cele din urmă, sub conducerea Deborei, ei s-au pocăit și au

strigat către Domnul după ajutor și eliberare. Erau acum gata să țină piept, iar chinul lor avea să se sfârșească într-o bătălie finală. Întreaga istorie este descrisă cu ajutorul unor detalii interesante în cartea Judecătorii, capitolul 5, care prezintă dezordinea și înfrângerea care existase în Israel până când s-a ridicat Debora ca o mamă în Israel (Judecătorii 5:7).

Identificând-o pe Debora din Judecătorii 4:4 cu „prorocița”, o femeie despre care se spune în majoritatea traducerilor că era „nevasta lui Lapidot”, ne dăm seama că era căsătorită – cu Lapidot. Unele traduceri însă spun că ea era o „femeie cu spirit înflăcărat, sau plină de duh” sau chiar, literalmente, „femeia torțelor”. Lucrul acesta ne sugerează faptul că Debora era un lider charismatic – nu doar „variantea domestică a unei femei-soldat”. Vedem femeia aceasta a torțelor, această femeie cu spirit înflăcărat, interacționând cu Barac, un general militar din Neftali.

Mai întâi, sub călăuzirea Duhului Sfânt, Debora îi spune lui Barac să adune și să pregătească o armată pentru a merge la război. Răspunsul lui Barac ne arată (Judecătorii 4:6,14) că el nu a ezitat să răspundă chemării adresate de Debora. El avea încredere în ea și o respecta. Totuși erau alți factori care îi puneau la încercare credința. Barac era un conducător militar experimentat, curajos și priceput. Dar cu siguranță a putut vedea condiția poporului său și lucrul acesta a făcut ca încrederea lui să se clatine. Poporul nu era organizat și nici înarmat asemenea unei unități militare. Ei nu dădeau dovadă de abilitățile, curajul și speranța necesare pentru a putea înfrunta un inamic atât de puternic și de bine pregătit cum era poporul canaanit. De fapt, ei erau descurajați – poate prea deprimați pentru a lupta, iar Debora a spus că ei trebuiau să lupte pentru eliberarea care venea din partea lui Dumnezeu.

Cu siguranță, Barac se gândea că Dumnezeu l-a ales pe el să conducă poporul Israel spre eliberare. Lucrul acesta nu era o surpriză pentru el. Avea asigurarea că Dumnezeu va merge cu el în război și, mai mult decât atât, primise asigurarea că Dumnezeu va înfrânge vrăjmașul. Totuși, Barac, un luptător viteaz, se vede dintr-odată neîncrezător și înspăimântat. El accepta mesajul Deborei ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Nu era nevoie să se îngrijoreze sau să ezite. Însă pur și simplu nu avea încredere în oamenii lui. Nu avea nicio încredere în capacitatea israeliților de a se aduna laolaltă și nici în capacitatea lor de a învinge puternica armată a canaaniților.

Ca și cum aceasta nu ar fi fost de ajuns, el se temea că și dacă ar compensa aceste lipsuri, ei totuși nu s-ar supune ordinelor sale. Văzuse totuși că ei ascultaseră de Debora și auziseră profeția ei cu privire la victoria care îi aștepta. Așa că Barac a contat pe Debora pentru a primi putere, speranță și rezolvare. El a spus clar că, dacă ea nu merge în bătălie, nici el nu se duce și că, dacă ea merge, merge și el.

Cu credincioșie, el a adunat o armată de zece mii de bărbați și i-a condus la Muntele Taborului, așa cum ceruse Domnul. Trupele sale s-au îngrozit la vederea canaaniților dotați cu cele mai moderne mașini de luptă, care împânziseră toată valea.

Cu toate acestea, s-au așezat pe poziții în munți și așteptau să atace. Sub asigurarea Deborei, Barac și-a condus armata în câmpul deschis al bătăliei. Exact așa după cum profetizase Debora, în acea zi Dumnezeu a luptat pentru Israel și a înfrânt vrăjmașul care era mai puternic decât Israel (*The Signs of the Times*, june 16, 1881).

Barac avea nevoie de călăuzirea profetică a Deborei și avea nevoie de asigurarea ei personală și de puterea ei de convingere.

El avea nevoie de ea să îi spună exact când anume să înceapă bătălia (Judecătorii 5:14). Ea i-a oferit totul și l-a asigurat cu privire la victorie. Însă toate acestea nu erau încă suficiente pentru Barac. El nu a vrut să riște. El avea nevoie de prezența fizică a Deborei în mijlocul bătăliei. Exprimarea „a se sui împotriva lor” (n.tr. traducerea în engleză spune: a intra în mijlocul războiului), folosit de asemenea în Judecătorii 6:3; 15:10; 18:9, indică faptul că Debora a participat fizic în bătălie alături de Barac. Ea nu l-a abandonat. Curajul Deborei l-a ajutat pe Barac să îi înfrângă pe vrăjmași. „Dacă ea ar fi avut rețineri în ceea ce privește supunerea față de voia lui Dumnezeu, poporul ar fi rămas în robie. Dacă ea nu ar fi fost un exemplu de încredere și supunere absolută, Israelul nu ar fi primit binecuvântarea.” În cadrul războiului, ei s-au completat excelent. „Barac, al cărui nume înseamnă «fulger» și Debora, al cărei nume însemna «albină», au lucrat împreună ca echipă. Trupele lor urmau să lovească precum fulgerul și să înțepe ca albinele.” Ei au ieșit victorioși.

Rezumat

Debora a acceptat și a fost credincioasă chemării ei de a fi mamă, profet, judecător și luptător. Ea a fost respectată pentru că era înțeleaptă, hotărâtă, curajoasă, o sursă de inspirație pentru alții și o persoană perseverentă. Ea își pusese încrederea în Cuvântul și în promisiunile lui Dumnezeu. Ea cu siguranță era omul lui Dumnezeu pentru vremea respectivă. Era nevoie ca ea să apară pe scena istorică într-un moment ca acela din timpul poporului lui Israel.

Astăzi, biserica lui Dumnezeu și societatea au nevoie de femei asemenea Deborei, care să răspundă chemării lui Dumnezeu. Viața ei ilustrează puterea feminină de a influența so-

cietatea în bine. Debora a fost un adevărat exemplu de femeie cinstită. O femeie cinstită este cu adevărat o femeie puternică. Ea este tare, viguroasă și deține calități extraordinare. Termenul ebraic are sensul de „o femeie cu un caracter puternic”. Femeia perfectă descrisă în Proverbele 31 este modelul feminității stabilite de Dumnezeu, iar Debora se potrivește descrierii.

Lecciónile din viața Deborei confirmă rolul esențial pe care îl poate juca femeia în viața bisericii și în societate. Femeile au un rol vital în ceea ce privește succesul într-o biserică și într-o societate productivă. Dumnezeu cheamă femei pentru slujire în cadrul răspândirii Evangheliei, iar pe unele dintre ele le cheamă în mod clar să ocupe poziții de conducere.

Cauza lui Dumnezeu are nevoie de femei puternice care să poată depăși criza zilelor noastre (Judecătorii 4:14 u.p.). Toți aceia care primesc binecuvântarea lui Dumnezeu trebuie să răspundă, implicându-se în slujire. Cu toții trebuie să-și folosească orice dar pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu și pentru gloria Numelui Său.

Apel

Debora, albinuța, a căutat permanent frumosul și s-a străduit să aducă dulceață în lumea din jurul ei, în chestiunile internaționale, în preocupările civice, în dinamica familiei și în situațiile existențiale individuale. Dar ea putea și să înțepe la nevoie. Știința confirmă vechea concepție conform căreia, în lumea animalelor, albinele se situează printre cele cu inteligența cea mai dezvoltată. Ellen White spune:

„Surorile noastre s-au arătat prea dornice să se sustragă de la a purta responsabilități care implicau efortul intelectual și aplicarea gândirii; totuși tocmai aceasta

este disciplina de care au nevoie pentru desăvârșirea experienței creștine.”

Adesea, diferitele situații din viață distrag femeile de la a răspunde chemării pe care Dumnezeu le-o face la slujire, în special la misiune și poziții de conducere. Ele sunt copleșite de responsabilitățile obișnuite ale vieții sau sunt descurajate de desconsiderarea femeii în societate și chiar în bisericile tradiționale. Ellen White le încurajează: „Surorilor, nu deveniți lucrători misionari împovărați sau îngrijorați.”

Femeile își pot găsi locul în lucrare în timpul acestei crize, iar Domnul va lucra prin ele. Dacă sunt cuprinse de simțul datorii și lucrează sub influența Duhului Sfânt, ele vor avea chiar calitățile necesare pentru această vreme.

Salvatorul va face să strălucească lumina mulțumirii Sale asupra acestor femei și le va da o putere care o va întrece pe cea a bărbaților.

Dumnezeu caută lucrători din rândul femeilor cinstite, lucrători care să fie chibzuiți, blânzi, calmi și principiali. El caută femei perseverente care vor uita de sine și de confortul personal și își vor concentra atenția asupra lui Hristos. Îndeplinește-ți cu credincioșie partea ta în cadrul sarcinii pe care ai primit-o. Lucrează cinstit, amintindu-ți că Hristos este de partea ta, planificând, proiectând și construind pentru tine. „Dumnezeu poate face ca harul Său să se reverse asupra ta; iar tu, având permanent tot ceea ce ai nevoie, poți să prosperi în orice lucru bun.”

Dacă te afli într-o strânsă legătură cu Dumnezeu, vei fi dispus să faci orice sacrificiu pentru a include viața veșnică în planurile din sfera lucrurilor trecătoare .

Luca ne amintește în Faptele 2:17-18:

„În zilele din urmă, zice Domul, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci; tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa vise. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci.”

Asta te include și pe tine. Făgăduința de a primi Duhul lui Dumnezeu este pentru toți și toți tinerii și tinerele vor proroci. Ce poate fi mai palpitant de atât? Indiferent de gen, vârstă sau statut social, Dumnezeu Își va revărsa asupra noastră Duhul Său în aceste ultime zile.

Întrebarea este: Vei primi tu Duhul lui Dumnezeu? Vei accepta chemarea Sa la slujire? El are o misiune specială doar pentru tine. Te-a înzestrat cu ceea ce ai nevoie pentru această misiune. Accepți astăzi chemarea Sa?

Întrebări pentru discuție:

1. Cum îți identifiți darurile spirituale?
2. De ce contează pentru Dumnezeu calea pe care o alegi tu pentru viața ta – stil de viață, carieră etc.?
3. De unde poți să știi care este chemarea lui Dumnezeu și ce anume îți cere El să faci?
4. Care este cea mai bună metodă de a te plia pe o anumită profesie sau poziție care ți-a fost încredințată?
5. Mai face Dumnezeu minuni și azi în viața comunității și în viețile indivizilor?

*Pastorul Pako Mokgwane
slujește ca director asociat
în cadrul Departamen-
tului de Tineret al
Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea.
Contact: Mokgwa-
neP@gc.adventist.org.
Instagram și Twitter: @
PakoEdson.*

Ziua 4

Iosafat cel statornic

„În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Dom-
nul și a vestit un post pentru tot Iuda.” (2 Cronici 20:3)

Se aud multe strigăte în lumea aceasta. Unul dintre ce-
le mai importante strigăte este acela după o conducere
înțeleaptă. Creștinii care cred în Biblie pot învăța multe
lecții din experiențele celor care au fost chemați să conducă în
domeniul civic sau în cel spiritual. În vechime, conducerea ci-

vică se atribuia numai împăraților, iar conducerea spirituală se atribuia numai preoților și profeților.

Iosafat a fost împărat în Iuda. În cultura ebraică, alegerea numelui unui copil era o responsabilitate foarte specială. Părinții alegeau nume copiilor sperând ca aceștia să fie personificarea înțeleșului pe care îl avea numele ales. Numele Iosafat este combinația dintre doi termeni ebraici: *Jeho* (prescurtarea pentru Iehova) și *Shaphat* (El domnește). Așadar, înțeleșul numelui este Iehova domnește. Era de așteptat ca băiatul să îi permită lui Dumnezeu să domnească în viața lui.

Din această relatare, aflată în 2 Cronici 20:1-30, învățăm cum ar trebui să trateze liderii frica – căutându-L pe Dumnezeu.

Un lider temător de Dumnezeu

Îl găsim pe Iosafat în momentul în care este împărat – un lider civic cu darul înăscut de a fi și conducător spiritual. Din capitolul 17 din 2 Cronici, aflăm că Iosafat, după ce își acceptă poziția de împărat, trimite oameni aleși și leviți să învețe pe popor legea lui Dumnezeu. Ca urmare, frica de Domnul a venit asupra popoarelor de lângă Iuda într-o așa manieră încât nu au mai pornit război împotriva lui Iosafat. Multe regate au început să îi plătească tribut lui Ieroboam, aducându-i ca daruri argint și animale domestice. Astfel că Iosafat a ajuns din ce în ce mai puternic, iar influența sa era simțită în toată țara. Beneficiile temerii de Dumnezeu vin natural. Iosafat nu a cerut și nici nu a pretins respect sau putere. Ele au venit ca urmare a faptului că celelalte regate au văzut calitatea guvernării lui. Aceasta era făcută sub călăuzirea lui Dumnezeu și prin respectarea legilor Sale. Regele a văzut că, în vreme ce el se ocupa de comerț și de problemele sociale ale poporului său, deasupra tro-

nului său era o împărăție mai mare și mai puternică. Deasupra responsabilităților sale civice exista o altă împărăție, Împărăția Dumnezeului în fața căruia toți regii și domnii trebuie să se plece. Capacitatea de a governa un popor și de a păstra totodată o înțelegere corectă a lui Dumnezeu este deja înțelepciune.

Iosafat avea o credință puternică și un profil spiritual statornic, o putere care nu căuta înălțarea de sine. Împăratul era un om care îi permitea lui Dumnezeu să îi conducă viață. Apoi el, la rândul său, îi învăța pe semenii săi acest stil de viață. Acesta este motivul pentru care Ahab, atunci când a intrat în parteneriat cu Iosafat în război împotriva Ramotului din Galaad, a spus: „Întreabă acum, te rog, Cuvântul Domnului” (2 Cronici 18:4). Iosafat știa că succesul depindea de Domnul. Din nefericire însă, Iosafat și complicele său nu au ascultat. El știa care e voia lui Dumnezeu, însă era prea mândru să se umilească și să își retragă ajutorul promis. Avem de învățat lecții importante de aici – cea mai importantă dintre ele este aceea că ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu trebuie respectată cu sfințenie, chiar dacă, la nivel personal, acest lucru implică un cost mare. Liderii trebuie să fie dispuși să renunțe la mândria și la părerile personale în favoarea înțelepciunii lui Dumnezeu. Nu ar trebui să lăsăm așteptările altora (chiar dacă noi am fost aceia care le-am încurajat) să ne conducă să facem alegeri împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. În vremea lui Iosafat, Dumnezeu era implicat chiar și în procesul luării deciziilor.

„Iosafat a datorat mult din prosperitatea lui ca rege măsurilor înțelepte pentru împlinirea nevoilor spirituale ale supușilor. În ascultarea de Legea lui Dumnezeu se găsește un mare câștig. În conformitate cu cerințele divi-

ne se găsește o putere transformatoare care aduce pace și bună învoire între oameni. Dacă învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu ar avea o influență stăpânitoare în viața fiecărui bărbat sau femeie, dacă inima și mintea ar fi aduse sub puterea Lui constrângătoare, relele care există astăzi în viața oamenilor și a națiunilor nu și-ar mai avea locul. Din fiecare cămin ar porni o influență care ar face bărbați și femei puternici în înțelegere spirituală și în putere morală. Și în felul acesta națiunile și indivizii ar fi așezați pe un teren prielnic. (*Profeți și regi*, p. 192)

Un lider care se roagă

Ceva vreme mai târziu, moabiții și amoniții, însoțiți de maoniți, și-au unit forțele pentru a face război împotriva lui Iosafat. Iosafat primește acest raport:

„O mare mulțime înaintază împotriva ta de dincolo de mare, din Siria, și sunt la Hațațon-Tamar, adică En-Ghedi. În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda. Iuda s-a adunat să cheme pe Domnul și au venit din toate cetățile lui Iuda să caute pe Domnul.” (2 Cronici 20:2-4)

Într-o zi s-a întâmplat că armatele lui Moab și ale lui Amon au venit împotriva lui Iosafat. După cum îi era obiceiul, el se întoarce către Domnul. El știa de unde i-ar veni ajutorul. Împăratul invită toți locuitorii din Iuda la templu să se roage. S-a vestit un post în toată țara. Oamenii s-au supus pentru că și ei preluaseră același stil de viață. Ei erau familiarizați cu puterea aceasta și de aici izvoră și cooperarea lor. Ce fel de lider este acesta? În loc să gândească o strategie militară diplomatică, el își

cheamă poporul la casa Domnului pentru a-L căuta pe Domnul. Ar fi putut alege să facă lucrul acesta singur, însă el alege să vestească un post pentru toată lumea. Probabil, la început face lucrul acesta printr-un decret regal. Acum povara este împărțită cu toată lumea și nu apasă în totalitate numai pe împărat. Lucrul în echipă aduce rezultate bune și o stare de bine.

Dinamismul conducerii în teamă de Dumnezeu caută să aducă tuturor bucurie și satisfacția reușitei. Ironia stă însă tocmai în faptul că atunci când israeliții au părăsit Egiptul, Dumnezeu nu le-a permis să îi cucerească pe amoniți și pe moabiți. Cât de repede poate un aliat să devină brusc inamic? O zi însoțită se schimbă într-una înnorată. Lucrurile se pot schimba cât ai clipi. Necazul vine neinvitat. Când vine necazul, liderul care Îl are mereu pe Dumnezeu în minte și în suflet nu se sperie, ci se roagă. Aflându-se în mijlocul poporului, Iosafat încheie rugăciunea:

„Iată-i cum ne răsplătesc acum, venind să ne izgonească din moștenirea Ta, pe care ne-ai dat-o în stăpânire. O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (2 Cronici 20:11-12)

Avem un Dumnezeu care aude rugăciunile noastre. El ne spune să „Îl chemăm și ne va răspunde, și ne va vesti lucruri mari și minunate” (Ieremia 33:3). Același Dumnezeu spune: „Cereți și vi se va da” (Matei 7:7). Mai mult, noi trebuie „să ne oprim și să știm că El e Domnul” (Psalmii 46:10). „Mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui, prea tare ca să audă” (Isaia 59:1). Liderul trebuie să se apropie de tronul lui

Dumnezeu cu încredere, pentru că „înainte să Îl chemăm, ne va răspunde” (Isaia 65:24).

„Tatăl nostru ceresc așteaptă să-Și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Este privilegiul nostru acela de a bea cu îndestulare din Izvorul iubirii nemărginite. Cu toate acestea este de mirare că ne rugăm prea puțin. Dumnezeu este binevoitor și gata să asculte rugăciunea pornită din sinceritatea inimii celui mai umil dintre copiii Săi: cu toate acestea se dă pe față o mare lipsă de tragere de inimă din partea noastră de a face cunoscut lui Dumnezeu nevoile noastre.” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 94)

Un lider care crede

Dumnezeu a răspuns rugăciunii lui Iosafat și a poporului Său. Cuvântul Domului a venit prin Iahaziel:

„Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu... Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul.” (2 Cronici 20:15,17)

Iosafat a căzut cu fața la pământ și s-a închinat Domnului. El a crezut cuvintele profetului. El a acceptat victoria încă dinainte de război. Credința acceptă rezultatele viitorului în prezent. Ținta era victoria, iar garanția lucrurilor sperate era Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru Iosafat era suficient să accepte Cuvântul lui Dumnezeu așa cum e el. Liderii sunt tentați să gândească lucrurile rațional și să aplice logica, pentru că cei care

îi urmează vor lucruri tangibile. Pe de altă parte, Dumnezeu nu așteaptă o credință oarbă. Rațiunea și logica își au rolul lor, însă nu ar trebui să fie niciodată mai importante decât cuvântul lui Dumnezeu. Liderii lui Dumnezeu vor subordona logica (știință) credinței (Cuvântului lui Dumnezeu), recunoscând că „multe căi par bune omului”, dar duc la pierzare (Proverbele 16:25).

Ordinea generală în război în acele vremuri era structurată în felul următor:

1. Infanteria – soldații de rând
2. Cavaleria – soldații călare
3. Oficialii armatei
4. Regele

Infanteria se găsea întotdeauna în prima linie. În spatele lor venea cavaleria, apoi oficialii armatei. Regele era întotdeauna în spate, pentru a fi protejat. Iosafat credea cuvântul Domnului cu toată inima și cu tot sufletul. El a ales cântăreți dintre oamenii lui. Nu era nevoie de o armată pentru că Domnul spusese că Iuda nu va trebui să lupte în această bătălie și că bătălia este a Lui, a Domnului. Așa că nu erau decât împăratul și corul mergând împotriva inamicului. Nu a fost nevoie de mult efort pentru a convinge poporul, pentru că ei înșiși auziseră cuvântul Domnului și îl văzuseră pe împărat acționând ca urmare a credinței sale și a siguranței conferite de aceasta. Și ei credeau, la rândul lor, iar lucrul acesta era, de asemenea, esențial pentru obținerea succesului. Ei nu aveau săbii sau sulițe, dar cântau laude Domnului. Ei cântau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veci.” Într-adevăr, „armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle” (2 Corinteni 10:4). Așa că, în timp ce se apropiau de vrăjmași, seminția lui Iuda aducea închinare. Ina-

micii au fost atât de confuzi, încât s-au omorât unii pe alții. Da, Domnul S-a arătat și a rămas credincios cuvântului Său: „Nu veți avea de luptat în lupta aceasta.”

Există bătălii în care liderii luptă cu propriile puteri și cu propriul intelect și totuși nu se aleg cu nimic în urma bătăliei. Liderul trebuie să Îl lase pe Dumnezeu să lucreze în felul Său, chiar dacă poate fi neobișnuit, diferit sau nu prea popular. Cine se duce la război fără sabie sau sulită? Cine se duce la război aducând laude și închinare? Cine face așa ceva? Numai un lider care umblă sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Numai urmașii care umblă sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Asupra liderului stă o responsabilitate mai mare, însă poporul are și el partea lui de făcut. Lucrarea liderului este făcută mai ușor atunci când poporul cooperează cu Duhul lui Dumnezeu.

„Adesea, viața creștinului este plină de pericole, iar datorită ei se pare greu de îndeplinit. El își imaginează o ruină iminentă în față și viață și sclavie înapoi. Totuși vocea lui Dumnezeu îi spune cu claritate: «Mergeți înainte!» Să ne supunem poruncii, chiar dacă privirile noastre nu pot pătrunde întunericul. Obstacolele care împiedică progresul nostru nu vor dispărea niciodată din fața unei persoane care stă pe loc, plină de îndoială. Cei care amână ascultarea până când toate incertitudinile vor dispărea și până când nu va mai fi un risc de a da greș sau de a fi biruiți nu vor asculta niciodată. Credința privește dincolo de dificultăți și se bazează pe ceea ce nu se vede, chiar pe cel ce este Atotputernic, prin urmare, ea nu poate fi înfrântă. Credința este mângâierea mâinii lui Hristos în orice împrejurare.” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 262)

Un lider care aduce laude

Iosafat și poporul său au câștigat bătălia. Prada pe care au adunat-o era așa de mare, încât le-a luat trei zile să o adune și tot nu au putut să o adune pe toată (vezi 2 Cronici 20:25,26). Acolo, în valea Beraca (*Binecuvântare*), Iosafat a condus poporul într-o altă sesiune de laudă și închinare. În Valea Binecuvântării, ei au binecuvântat Numele Domnului. Ei au preamărit Numele Său sfânt. Asta a fost! Vrajmașii (moabiții și amoniții) puteau să încerce să le răpească binecuvântarea, dar ea era dată de Dumnezeu copiilor Săi pentru totdeauna, atâta vreme cât ei rămâneau credincioși. Cei credincioși rămân statornici. Nu trebuie să fim nechibzuți cu binecuvântările, ci trebuie să fim administratorii acestora. Cu cât Îl credem mai mult pe Domnul și cu cât Îl lăudăm mai mult pentru ceea ce va face, cu atât mai puțin importanți suntem noi și cu atât mai important este Dumnezeu. Este important ca liderii să îi aducă lui Dumnezeu laudă pentru biruințele și succesul nostru. O astfel de atitudine îl va păstra umil pe lider și aceeași atitudine va fi încurajată și în viețile urmașilor acestuia. Defilarea ego-ului și a puterii regești în rândul liderilor încurajează un spirit de ceartă și de competiție, dar atunci când Domnul este cel căruia I se aduce gloria, toți Îl pot vedea și astfel este mai ușor de câștigat încrederea oamenilor.

Concluzie

„Dumnezeu a fost tăria lui Iuda în această criză și El este tăria poporului Său astăzi. Nu trebuie să ne încredem în căpetenii și nici să-i punem pe oameni în locul lui Dumnezeu. Să ne aducem aminte că ființele omenești sunt supuse căderii și greșelii și că El are toată puterea, El este turnul nostru puternic de scăpare. În orice nevoie

trebuie să știm că lupta este a Sa. Rezervele Sale sunt nelimitate, iar imposibilitățile aparente vor face biruința cu atât mai mare. (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 202)

- + Un lider trebuie să se teamă de Dumnezeu – Acționează!
- + Un lider trebuie să se roage – Iubește!
- + Un lider trebuie să creadă – Arată!
- + Un lider trebuie să-L laude pe Dumnezeu – Dovedește!

Întrebări pentru discuție:

1. Ce a arătat Iosafat că trebuie să facă un slujitor credincios al lui Dumnezeu atunci când se confruntă cu situații amenințătoare? (2 Cronici 20:12; Psalmii 25:15; Psalmii 62:1)
2. După ce citești versetele de mai jos, spune de ce crezi că Dumnezeu le-a spus să trimită cântăreți care să meargă în frunte?

2 Cronici 20:20-23

„A doua zi au pornit dis-de-dimineasă spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: «Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii lui, și veți izbuti.» Apoi, în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, lăudau pe Domnul și ziceau: 'Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!'» În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă

împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți. Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din muntele Seir, ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și, după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții să se nimicească.”

3. Cum comunică Domnul cu poporul Său în zilele noastre? Mai folosește el profeți?
4. Ce ar trebui să facem când suntem ispitiți să ne îndoim sau să nu ascultăm cuvântul lui Dumnezeu?
5. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă i-am imita pe leviți, pe pionieri și pe misionarii bisericii noastre astăzi?
6. Ce înseamnă pentru tine personal 2 Cronici 20:20 și cum poți aplica pasajul acesta în viața ta în luarea deciziilor zilnice?

„Leviții dintre fiii chehatiților și dintre fiii coriților s-au sculat și au lăudat cu glas tare și puternic pe Domnul, Dumnezeul lui Israel. A doua zi au pornit dis-de-diminează spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: «Ascultați-mă, Iuda, și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii lui, și veți izbuti. Apoi, în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, lăudau pe Domnul și ziceau: 'Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!' »”

Dr. Abner De Los Santos este vicepreședinte în cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste, la nivel mondial. De asemenea, este și consilierul vicepreședintelui Departamentului de Tineret.
Contact: DeLosSantosA@gc.adventist.org.

Ziua 5

De la plug la poziția de lider spiritual

Introducere

Consider un mare privilegiu să mă pot închina împreună cu voi în cadrul Săptămânii de Rugăciune în care studiem despre leadership. Este nevoie de leadership spiritual pentru poporul lui Dumnezeu tot timpul, pentru a inspira și a influența viețile

celorlalți, astfel încât toți să poată asculta poruncile lui Dumnezeu, pentru că El este Liderul nostru suprem. În fiecare etapă a vieții mele am fost influențat de câte un lider. Dumnezeu mi-a oferit posibilitatea de a crește având înaintea ochilor mei lideri precum părinții, profesorii, pastorii și prezbiterii, prietenii și colegii mei, care m-au inspirat, m-au ajutat, m-au învățat, m-au provocat și m-au încurajat să fiu omul care voia Dumnezeu să fiu. Sunt convins că același lucru este valabil și în dreptul tău.

Istoria arată că biserica a avut, de-a lungul generațiilor, un sistem de leadership demn de încredere, dotat și valoros. Totuși, indiferent cât de talentați, cinstiți și apreciați au fost liderii generațiilor trecute, ștafeta trebuie predată, pentru că Dumnezeu scoate mereu noi lideri. Ellen White spune:

„Dumnezeu cheamă tineri puternici, devotați, cu spirit de sacrificiu, care să iasă în față, tineri care, după o perioadă de instruire să pornească bine pregătiți pentru a vesti lumii solia.” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 64)

Vă amintiți istoria lui Elisei? „Elisei a fost chemat să lase plugul și să urmeze îndrumările lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 60). Privind la chemarea și la experiența lui Elisei, vom descoperi trei pași importanți în procesul de avansare de la plug la poziția de lider spiritual.

1. Exprimă-ți dorința de a obține mantaua leadership-ului, pentru a-L onora pe Dumnezeu, făcând bine lucrurile pe care El ți le dă de făcut. Pentru a pleca din spatele plugului și a prelua mantaua (sau ștafeta) leadershipului trebuie să îți dorești să Îl onorezi pe Domnul. Fii conștiincios în fiecare lucru pe care Dumnezeu ți l-a dat de făcut.

1 Împărăți 19:19-21 spune că, după ce Dumnezeu i-a spus lui Ilie să îl ungă pe Elisei pentru a-i lua locul, la muntele unde Dumnezeu Și-a manifestat prezența și Și-a restaurat lucrarea, „Ilie a plecat de acolo și a găsit pe Elisei, fiul lui Șafat, arând. Înaintea lui erau douăsprezece perechi de boi, și el era cu a douăsprezecea. Ilie s-a apropiat de el și și-a aruncat mantaua pe el. Elisei a părăsit boii, a alergat după Ilie și a zis: „Lasă-mă să sărut pe tatăl meu și pe mama mea și te voi urma. Ilie i-a răspuns: «Du-te, și apoi întoarce-te: dar gândește-te la ce ți-am făcut.» După ce s-a depărtat de Ilie, s-a întors și a luat o pereche de boi pe care i-a adus jertfă; cu uneltele boilor le-a fiert carnea și a dat-o oamenilor s-o mănânce. Apoi s-a sculat a urmat pe Ilie și a fost în slujba lui.”

Până în acel moment, Elisei lucrase ca un anonim. Era doar un fermier, însă unul care Îl urma pe Dumnezeu, rămânându-I credincios. El era unul dintre cei șapte mii despre care Dumnezeu îi spusese lui Ilie că Îi rămăseseră credincioși. „Elisei a fost dispus să facă orice i-ar fi cerut Dumnezeu.”⁹ Ellen White spune astfel:

„Când Ilie, îndrumat de Dumnezeu să caute un urmaș, a trecut pe câmpul în care era Elisei, a aruncat pe umerii tânărului mantaua consacării. În timpul foametei, familia lui Șafat cunoscuse lucrarea și misiunea lui Ilie, iar acum Duhul lui Dumnezeu i-a arătat inimii lui Elisei însemnătatea faptei prorocului. Pentru el, acesta era semnul că Dumnezeu îl chemase să fie urmașul lui Ilie.” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 219)

9. John C. Maxwell, *Leaning From the Gigs*, New York: Faith Words, 2014, p. 22).

Cum a demonstrat Elisei că era gata să accepte mantaua slujirii? S-a oprit imediat din aratul câmpului. Sacrificându-și boii, el a făcut un foc de jertfă din plugul de lemn și din hamurile pe care le folosea, a gătit carnea și a dat-o oamenilor să o mănânce. Apoi a ieșit să-l urmeze pe Ilie și a devenit slujitorul lui. Prin acest gest, el a arătat cât de mult își dorea să preia mantaua lui Ilie.

Același Dumnezeu care l-a condus pe Ilie să îi fie mentor lui Elisei, pentru a-l ajuta să devină noul lider, îi cheamă azi pe liderii cu experiență să fie mentorii noștri. A sosit vremea ca ștafeta să fie predată. Dumnezeu este gata să ridice noi lideri. Să ne rugăm, pentru că s-ar putea să nu îi auzim și să nu ne uităm la ei, dar ei sunt „deja de față, așteptând să le oferim atenție”¹⁰.

Dragul meu tânăr, ești și tu unul dintre ei? Cum vei arăta tu că ești gata să ridici mantaua și să preiei ștafeta?

2. Ai răbdare și așteaptă mantaua leadership-ului

Pentru a pleca din urma plugului și a îmbrăca mantaua de lider, trebuie să îți amintești că Dumnezeu are un timp hotărât pentru tine, iar tu trebuie să aștepti cu răbdare timpul pentru a purta această manta. „Scopul lui Dumnezeu este atins numai la vremea hotărâtă de El.”¹¹

Când a sosit vremea hotărâtă de Dumnezeu, Ilie a fost extrem de bucuros să îi predea ștafeta slujirii lui Elisei. Iar Elisei, care îl slujise pe Ilie cu bucurie, a fost mai mult decât doritor să prindă ștafeta. Ellen White spune:

„Chemarea profetică a venit la Elisei atunci când, împreună cu tatăl său, ara câmpul. El îndeplinea lucrările cele mai potrivite. Avea atât calități de conducător între oa-

10. Maxwell, *Intentional Living*, p. 18.

11. *Ibid.* p.18

meni, cât și blândețea aceluia care este gata să slujească. Cu spirit liniștit și amabil, era în același timp energetic și statornic. Integritatea, credințioșia și dragostea, împreună cu temerea de Dumnezeu, erau calitățile lui și, în ocupația umilă a muncii zilnice, câștiga tărie în urmărirea ținutelor și noblețe de caracter, crescând mereu în har și cunoștință. În timp ce își unea eforturile cu tatăl său în îndatoririle vieții de familie, el învăța să conlucreze cu Dumnezeu.” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 218)

Nu este nicio umilință în slujire; este numai absența voinței și a deciziei. Trebuie să dai tot ce ai mai bun în lucrurile mici, pentru că lucrurile mărunte ale vieții, îndeplinite cu credințioșie, te vor ajuta să îți dezvolți caracterul și atitudinea potrivite pentru a face lucruri mai mari și mai importante.

Când Elisei s-a hotărât să accepte chemarea lui Dumnezeu, „s-a sculat și a urmat pe Ilie și a fost în slujba lui” (1 Împărăți 19:21).

Aceasta a fost mărturia lui publică. Biblia spune că, la ceva timp după ce Ilie a fost ridicat la cer, când Iosfat l-a întrebat pe Ioram, fiul lui Ahab: „Nu este aici niciun proroc al Domnului?” unul din slujitorii împăratului lui Israel a răspuns: „Este aici Elisei, fiul lui Șafat, care turna apă pe mâinile lui Ilie” (2 Împărăți 3:11). Lui Elisei i s-a cerut să îndeplinească sarcinile cele mai de jos, iar el le-a îndeplinit întotdeauna bine, încercând mereu să Îl onoreze pe Dumnezeu. El a lucrat împreună cu Ilie, căpătând experiență și așteptând planul lui Dumnezeu și timpul hotărât de Dumnezeu pentru a face o lucrare mai măreață.

Cât timp a trecut de la alegerea lui Elisei, din 1 Împărăți 19, până când a primit mantaua lui Ilie, în 2 Împărăți 8? Nu putem ști cu exactitate. Însă, indiferent cât de mult a durat, Elisei a așteptat

timpul pe care Dumnezeu îl hotărâse ca el să continue lucrarea lui Ilie și să își înceapă slujirea ca profet. El a rămas perseverent, credincios chemării lui Dumnezeu și credincios îndatoririlor sale ca slujitor al lui Ilie. Nu a fost oprit de obstacole, nici nu a fost distras de la sarcinile sale fiind captivat de distracții. Credincios în lucrurile mici, zi de zi, urmându-l pe Ilie și turnând apă pe mâinile sale, Elisei a învățat să slujească și, în felul acesta, el a învățat, de asemenea, cum să conducă și cum să îi învețe pe alții.

Dragi tineri, nu știți care este planul lui Dumnezeu cu voi în slujire. Însă așa cum spune apostolul Pavel:

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-I fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2:15)

Dumnezeu îți cunoaște inima, El Se uită dincolo de aparențe, în adâncul sufletului. El știe cum Îl slujești în lucrurile mici. Implicat în îndatoririle zilnice obișnuite, tu poți fi de fapt implicat activ în slujirea lui Dumnezeu. Ellen White spune:

„Chemarea de a pune totul pe altarul slujirii este adresată fiecăruia. Nu ni se cere să slujim cum a slujit Elisei, nici nu ni se poruncește tuturor să vindem tot ce avem, ci Dumnezeu ne cere să dăm slujirii Sale primul loc în viața noastră să nu lăsăm nicio zi să treacă fără să facem ceva pentru înaintarea lucrării Sale pe pământ. El nu așteaptă de la toți același fel de slujire. Unul poate fi chemat să slujească într-o țară străină, altuia poate i se cere să ofere bunurile lui pentru a susține lucrarea Evangheliei. Dumnezeu primește darurile fiecăruia. Este nevoie de consacrarea vieții și a tuturor intereselor ei. Aceia care se consacră astfel vor auzi și vor asculta chemarea Cerului.” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 221)

Ai răbdare și fii perseverent în așteptarea mantiei leadershipului.

3. Cere o putere îndoită din Duhul Sfânt și ia-ți mantaia leadershipului pentru a slăvi puterea lui Dumnezeu.

Pentru a părăsi plugul și a lua mantaia leadershipului trebuie să ceri o măsură îndoită din Duhul Sfânt în viața ta pentru a preamări puterea lui Dumnezeu.

Pentru a-i inspira și a-i îndruma pe tineri să plece din spatele plugului și să se îndrepte spre leadership spiritual, trebuie să nu punem accent pe înfățișare.

Doamne, ajută-ne să privim lucrurile în felul în care le privești Tu, dă-ne înțelepciunea să privim mai mult la inimă decât la aspectul exterior. Doamne, știm că pe Tine nu te interesează cum merg lucrurile, pe Tine te interesează să ne vezi cum creștem, să vezi cât de deschise sunt inimile noastre către influența și puterea transformatoare a Duhului Sfânt.

Elisei a fost chemat să preia rangul cel mai înalt după ce îl slujise în umilință pe stăpânul său ceva vreme, iar în acel timp el devenise un om mai bun. El a lucrat ca învățăcel în umbra lui Ilie. Iar când a sosit timpul ca managerul-șef să fie înlăturat, cel care era în spatele lui era gata să pășească în față. Elisei era pregătit să devină urmașul lui Ilie ca profet.¹²

Când Ilie știa că se apropie de sfârșitul vieții sale, i-a spus omului care îl slujise mulți ani: „Rămâi aici, căci Domnul m-a trimis la Iordan.” Însă Elisei, care a fost tot timpul credincios stăpânului său, i-a răspuns: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi” (2 Împărați 2:4).

12. Ellen G. White, *The Youth Instructor*, April 28, 1898.

Ei au mers împreună la Iordan, iar cincizeci dintre fiii profetilor se uitau la ei de la o distanță de la care îi puteau vedea pe cei doi stând pe malul Iordanului. Biblia spune:

„Ilie și-a luat mantaua, a făcut-o sul și a lovit cu ea apele, care s-au despărțit într-o parte și într-alta și au trecut amândoi pe uscat. După ce au trecut, Ilie a zis lui Elisei: «Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine.» Elisei a răspuns: «Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău.» Ilie a zis: «Greu lucru ceri. Dar, dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa.» Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt. Elisei se uita și striga: «Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!» Și nu l-a mai văzut. Apucându-și hainele, le-a sfâșiat în două bucăți și a ridicat mantaua căreia îi dăduse drumul Ilie. Apoi s-a întors și s-a oprit pe malul Iordanului; a luat mantaua căreia îi dăduse Ilie drumul și a lovit apele cu ea și a zis: «Unde este acum Domnul, Dumnezeul lui Ilie?» Și a lovit apele, care s-au despărțit într-o parte și în alta, și Elisei a trecut.” (2 Împărați 2:8-14)

Prin acțiunile și prin rugăciunea lui, Elisei a invocat puterea și prezența lui Dumnezeu imediat cum a primit mantaua profetică.

„Elisei n-a cerut onoare pământească, nici un loc înălțat printre oamenii mari ai pământului. Ceea ce dorea el cu ardoare era o măsură bogată din duhul pe care Dumnezeu îl revărsase atât de bogat peste acela care era pe punctul de a fi înălțat la cer. El știa că nimic altceva decât duhul care fusese asupra lui Ilie

nu-l putea face în stare să ocupe în Israel locul la care Dumnezeu îl chemase și astfel a cerut: «Te rog să vină peste mine o măsură îndoită din duhul Tău»”. (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 226)

După ce bărbatul acela extraordinar, liderul fiilor profeților, a plecat, toată lumea se întreba dacă Dumnezeu este și cu Elisei tot așa cum era cu Ilie. Ceea ce voiau să știe era dacă Dumnezeu mai era încă în mijlocul lor. Voiau să știe sigur dacă Dumnezeu chema-se un nou lider care să îi conducă. Iar Elisei a răspuns acelei nevoi despărțind apele la fel cum le despărțise și Ilie. Astfel, Dumnezeu le-a arătat profeților că Elisei era noul conducător ales de El.

Concluzie

Dumnezeu este gata să ridice noi lideri. A sosit timpul ca ștafeta să fie predată, ca mantaua de lider să fie purtată de o nouă generație de lideri. Este vremea ca tinerii să părăsească plugul, să-și ia mantaua de lideri și să ceară o dublă măsură din Duhul Sfânt în viața lor pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu.

Dumnezeu are astăzi lideri pe care i-a chemat să fie mentori, asemenea lui Ilie, pentru o nouă generație de lideri care să fie bine pregătită pentru a-i conduce pe alții la Isus. Apelul lui Pavel către noi, făcut în 2 Timotei 2:2, este următorul:

„Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.”

Dragi prieteni tineri, amintiți-vă că leadershipul creștin înseamnă să dezvoltăm o influență creștină și să trăim o viață exemplară pentru cei din jurul nostru. Haideți să trăim o viață care să fie vrednică de chemarea lui Dumnezeu, astfel încât, atunci când vine vremea ca ștafeta să fie predată, noi să fim gata să o preluăm.

Prietene, după cum Dumnezeu a lucrat cu Elisei, poate că El te pregătește și pe tine să îi conduci pe alții. Te pregătești tu să îți ocupi locul în conducere? Asemenea lui Elisei, și tu trebuie să dai tot ce ai mai bun în lucrurile mici, pentru că sarcinile mărunte ale vieții, îndeplinite cu credincioșie, îți vor dezvolta atitudinea și caracterul necesare pentru a putea face lucruri mai mărețe și mai importante. Cere-i lui Dumnezeu să îți ofere o atitudine de umilință și de ascultare, așa cum a făcut și Elisei cu Ilie, acceptând orice sarcină găsește Dumnezeu ca fiind potrivită pentru tine, fie ea chiar și aceea de a turna apă pe mâinile liderului actual.

„Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viațuire și urmașile credința! ... Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos.” (Evrei 13:7,17)

Pentru a părăsi plugul și a te îndrepta către leadershipul spiritual, manifestă-ți dorința de a primi mantaua de lider, pentru a-L onora pe Dumnezeu, îndeplinind cu credincioșie ceea ce Dumnezeu îți dă de făcut. Ai răbdare și așteaptă timpul hotărât de Dumnezeu ca tu să preiei mantaua de lider. Cere o măsură dublă din Duhul Sfânt și ia mantaua de lider pentru a slăvi puterea lui Dumnezeu. Trebuie să spui lumii că Isus Se întoarce curând să ne ia cu El la ceruri.

Apel:

Câți dintre voi ar vrea să-I spună Domnului astăzi: M-am hotărât să ard uneltele de arat ale vechii mele trăiri, să ard totul

pe altarul slujirii Tale? Vino la altar și spune-I lui Isus: „Doamne, iată-mă! Vreau să îmi folosesc darurile în slujba Ta, pentru a fi un agent al schimbării. Sunt gata să-mi asum riscul pentru ca Împărăția ta să poată crește.”

Să ne rugăm.

Întrebări pentru discuție:

1. Citește 2 Împărați 2:2; „Ilie a zis lui Elisei: «Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite până la Betel.» Elisei a răspuns: «Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.» Și s-au pogorât la Betel.”

Discutați despre importanța unei prietenii sfinte și despre cât este de important să ai un mentor. Cât de important este să îți alegi prietenii cu un anumit scop, să te împrietenești cu cineva mai în vârstă, mai înțelept, cu o persoană spirituală care îți poate fi „ghid”?

2. Citiți și discutați 2 Împărați 2:6-7: „Ilie i-a zis: «Rămâi aici, te rog, căci Domnul mă trimite la Iordan.» El a răspuns: «Viu este Domnul și viu este sufletul Tău că nu te voi părăsi.» Și amândoi și-au văzut de drum. Cincizeci de inși dintre fiii prorocilor au sosit și s-au oprit la o depărtare oarecare în fața lor și ei amândoi s-au oprit pe malul Iordanului.”
 - a. Credeți că Ilie îl testa pe Elisei când îi spunea să nu îl urmeze?
 - b. Credeți că profeții care priveau de la distanță au primit o măsură îndoită, așa cum a primit Elisei?

Dr. Galina Stele este managerul unui program de cercetare și evaluare la Biroul de Arhive, Statistici și Cercetări al Conferinței Generale. Interesul său primar este acela de a cerceta subiectul păstrării tinerilor în biserică.
Contact: SteleG@gc.adventist.org

Ziua 6

Iosif: Scrisori din Egipt

Imaginează-ți că faci niște cercetări istorice într-o bibliotecă. Răsfoiești diferite tipuri de documente care au legătură cu istoria Egiptului antic. Deodată găsești câteva scrisori personale ale unui anume Iosif, scrisori care, evident, nu au fost trimise destinatarilor. Citind mai multe, descoperi că Iosif a

ajuns să aibă o carieră strălucită, devenind, din sclav, prim-ministru al Egiptului. Deși a trăit cu mult timp înaintea noastră, este posibil ca unele lecții din viața lui să fie relevante și pentru noi azi.

Prima scrisoare din Egipt

Dragul meu tată, Iacov,

Îți scriu din Egipt. Sunt sclav în casa lui Potifar, responsabilul cu securitatea în palatul lui Faraon. Îmi lipsești atât de mult! Niciodată nu mi-aș fi putut imagina o schimbare atât de majoră în viața mea. Niciodată nu am crezut că frații mei pot fi atât de cruzi cu mine. Încă aud în urechi vocile lor furioase când m-am dus să îi văd la Dotan. Știi, tată, au vrut să mă omoare. Și probabil că ar fi și făcut-o dacă nu ar fi trecut acea caravană de negustori.

Nu știu ce ți-au spus ei despre mine. Probabil ți-au spus că m-am rătăcit prin deșert și că nu am ajuns la ei. Ți-au adus haina mea cea frumoasă, cadoul tău pentru mine, pe care mi-au luat-o atât de brutal? Probabil că au sfâșiat-o și au stropit-o cu sângele vreunui miel, spunându-ți că am fost mâncat de un animal sălbatic. Ce le-am făcut? Mă invidiau pentru că mă iubeai atât de tare și aveai grijă de mine într-un mod special de când a murit mama? Mă urau din cauza viselor pe care le aveam, în care ei se închinau în fața mea?

M-au vândut madianiților, iar aceștia m-au adus în Egipt și m-au vândut aici lui Potifar. Oamenii din Egipt nu știu despre sigurul Dumnezeu care a făcut cerurile și pământul. Ei se închină la soare și la lună și consideră că fluviul lor e sfânt, că Faraon este fiul lui Dumnezeu și au mulți idoli. Limba lor e

ciudată și la început nu înțelegeam niciun cuvânt. Mănâncă lucruri dezgustătoare, însă eu sunt fericit că este o mare varietate de fructe și orez. Deși nu le pasă prea mult de sclavi, cel puțin mâncarea pe care o mănânc este curată. E foarte cald aici, dar noaptea este răcoare și este suficientă apă pentru spălat înainte de culcare și pentru udat recoltele, palmierii și florile. Oamenii bogați au bazine în casă, poartă tunici albe din lână fină și folosesc un sistem interesant pentru a construi case și piramide. Ei fac lucrurile diferit și ne-ar considera primitivi pe noi, cu oile și corturile noastre.

Nu e ușor să fii sclav aici, însă îmi amintesc mereu ce mă învățai tu și încerc să fiu credincios chiar și în lucrurile mărunte.

M-am hotărât să fac totul ca pentru Domnul. Vorbesc adesea cu El. Mă rog pentru o minune, dar Dumnezeu pare că tace. Nu înțeleg de ce a îngăduit să se întâmple asta. Mă pedepsește pentru ceva ce am făcut? Sau doar mă testează? Nu înțeleg. Încerc mereu să îmi amintesc că El nu mă va uita niciodată și că nu există ceva atât de rău pe care să-l fi făcut în trecut sau în prezent încât să mă părăsească. Însă sunt momente în care mi-e greu să mai cred că e lângă mine.

În nopțile în care nu pot să dorm mă uit la stele și îmi amintesc de cortul tău, de ochii tăi blânzi și de vocea ta care îmi spunea cât de mult mă iubești. Îmi amintesc toate povestirile pe care mi le-ai spus despre cum ți-a purtat Dumnezeu de grijă în viață. Încerc să cred că mă conduce și pe mine acum, deși uneori mi-e greu să cred. În ciuda a ceea ce mi-au făcut frații mei, aș face orice să mă întorc acasă. Uneori simt că îi urăsc și mă întreb dacă frățiorul meu, Benjamin, este în siguranță în preajma lor. Te iubesc și mi-e foarte, foarte dor de tine.

Fiul tău, Iosif

A doua scrisoare din Egipt

Dragul meu tată, Iacov,

Nici nu pot să-ți spun cât îi sunt de recunoscător Dumnezeuului părinților noștri, care a avut grijă de mine aici, în țara egiptenilor. Și nu numai pentru asta. El m-a ajutat să cresc în ochii lui Potifar și m-a pus într-o slujbă la care nu aș fi visat niciodată. Potifar m-a făcut stăpân peste toată casa lui. A lăsat totul pe mâinile mele și mă tratează ca pe propriul fiu. Am de îndeplinit multe responsabilități și am de-a face cu mulți oameni și de multe ori îmi amintesc lecțiile pe care tu m-ai învățat. Îți mulțumesc foarte mult pentru tot ce m-ai învățat. Mi-ar fi fost imposibil să stăpânesc această casă atât de mare fără toate acele cunoștințe. Fac totul ca pentru Domnul și ei spun că orice ating eu înflorește! Dar eu știu că lucrul acesta se întâmplă ca urmare a binecuvântării lui Dumnezeu. Chiar și Potifar a recunoscut asta. Mi-a spus că a văzut că Dumnezeuul meu i-a binecuvântat casa datorită mie și că bogățiile i-au crescut ca urmare a faptului că Dumnezeu a binecuvântat întreaga lui gospodărie prin mine. Din poziția de conducere pe care o am îi tratez pe toți oamenii în mod egal, indiferent de statutul lor. Nu îi umilesc pe sclavi, pentru că știu cum e să fii sclav. Fiecare zi este interesantă și aduce noi oportunități și provocări. Mă simt mai ca acasă acum, deși încă îmi este foarte dor de tine.

Mai este totuși un lucru. Șeful meu este un om extraordinar și, după cum am spus, are foarte mare încredere în mine. El are o soție foarte frumoasă. Este foarte atrăgătoare, îi place luxul și îi cam place de mine. Mă rog să fiu tare și să îi rămân credincios lui Dumnezeu. Nu pot încălca poruncile și nu pot să îl dezonzor pe șeful meu. Nu am vorbit niciodată cu tine

despre astfel de lucruri, dar sper să pot rămâne credincios în ceea ce ne-a spus Dumnezeu despre sfințenia căsătoriei și nu-L voi dezona pe Dumnezeu, sau Numele Lui. Dacă aș avea vreo aventură cu ea, lucrul acesta ar distruge relația bună pe care o am cu stăpânul meu. Îmi amintesc cât de mult o iubeai pe mama și, de asemenea, îmi amintesc de tragedia care a avut loc atunci când Dina a mers la Sihem. Îmi doresc să am un cămin și o familie fericită într-o zi. Vreau să fac totul așa cum trebuie. Nu vreau să spun ceva care să-mi umbrească fericirea în viitor. Acest lucru mărunț îmi otrăvește viața, care în rest este foarte bună acum. Mă rog Domnului să mă apere de cel rău și să mă ferească de această ispită.

Te iubesc foarte mult. Îmi este teribil de dor de tine.

Al tău, Iosif

A treia scrisoare din Egipt

Dragă tată,

Viața mea a luat din nou o întorsătură drastică. Sunt în închisoare. Am fost acuzat că am încercat să o viol pe soția lui Potifar, un rău pe care nu l-aș fi făcut niciodată. De fapt, am fugit din cameră și mi-am lăsat haina în mâinile ei când m-a prins de haină. M-am întrebat din nou: De ce? De ce a permis Dumnezeu să mi se întâmple asta când eu îi eram atât de credincios? Cum aș fi putut să fac eu așa ceva înaintea Domnului meu? El a fost tot timpul înaintea ochilor mei. Vorbeam cu El zi și noapte și făceam totul pentru Numele Său. Numai datorită harului și binecuvântărilor Sale am putut supraviețui acolo. Cum aș fi putut să îmi trădez Dumnezeul și cum aș fi putut să trădez încrederea stăpânului meu? Nu aș fi putut face așa ceva.

Când am fost aruncat în închisoare, cei care mă invidiau s-au bucurat. Totuși eu știam în cine cred. Mă testează Domnul din nou? Am nevoie oare de mai multă răbdare decât cea pe care am dobândit-o deja? Nu știu. Însă aleg să îmi amintesc fiecare lucru bun pe care Dumnezeu a îngăduit să mi se întâmple în Egipt. Aleg să mă încred în El din nou, în ciuda circumstanțelor. Și nu am fost dezamăgit. Dumnezeu m-a făcut să cresc în ochii paznicului închisorii și acesta m-a făcut ajutorul lui. M-a făcut responsabil peste toți prizonierii și sunt răspunzător pentru tot ceea ce se întâmplă. Acum îi înțeleg mai bine pe oameni, mai ales pe cei care suferă pe nedrept. Încerc să fiu bun cu ei. Cu trei zile în urmă s-a întâmplat ceva ciudat. Am văzut doi oameni care erau foarte nedumeriți și triști. Când i-am întrebat despre problemele lor, mi-au povestit despre visele pe care le avuseseră în acea noapte. Când le-am auzit poveștile, le-am spus despre Dumnezeu și despre faptul că El cunoaște viitorul și le poate tâlmăci visele. I-am cerut lui Dumnezeu să-mi spună ce înseamnă acele vise și El mi-a descoperit sensul lor. Astăzi totul s-a împlinit întocmai cum mi-a arătat Dumnezeu: pitarul lui Faraon a fost executat, iar paharnicul a fost repus în poziția lui și dus înapoi la palat.

Tată, întâmplarea aceasta m-a făcut să îmi amintesc visul acela special pe care l-am avut acasă, în care frații mei se închinau înaintea mea. Nu știu când și cum se va întâmpla, dar am un sentiment ciudat că Dumnezeu mă încuraja atunci și mă încurajează și acum că viitorul meu este în mâinile Sale.

I-am cerut paharnicului lui Faraon să își amintească de mine când lucrurile îi vor merge bine și să mă ajute să ies din închisoare, pentru că nu merit să fiu aici. Sper la ce este mai bun, însă totodată știu că destinul meu depinde de Dumnezeu, și nu

de oameni. Îmi amintesc și de visul tău cu scara pe care îngerii urcau și coborau. Știu că Dumnezeu este încă la cârmă. El conduce toate lucrurile. Voi aștepta răbdător împlinirea planurilor Sale cu privire la viitorul meu.

Al tău, Iosif

A patra scrisoare din Egipt

Dragă tată,

S-au întâmplat așa de multe lucruri de la ultima mea scrisoare! În primul rând am învățat încă o dată că niciun om nu este uitat de Dumnezeu. Am fost destul de surprins când am fost chemat afară din închisoare pentru a interpreta visele lui Faraon. Trecuseră doi ani de când am interpretat visul paharnicului și pe cel al pitarului. În tot acest timp nu s-a întâmplat nimic, iar acum am fost dus la palatul lui Faraon, iar el mi-a spus că a avut câteva vise ciudate despre șapte vaci grase și șapte vaci slabe și, de asemenea, niște vise despre șapte spice pline și șapte spice seci și, în ambele cazuri, vacile slabe și spicele slabe au fost înghițite de vacile grase, respectiv de spicele pline. Nimeni nu a putut interpreta visele acestea ale lui Faraon, iar paharnicul și-a amintit de mine și m-a recomandat. Bineînțeles, nu eu, ci Domnul mi-a oferit înțelegerea viselor. El mi-a oferit și tălmăcirea lor. I-am spus lui Faraon că prin aceste vise Dumnezeu prevestește șapte ani de foamete. El m-a pus pe mine responsabil ca, în cei șapte ani de belșug, toată țara să adune recolta ca să fie pregătită pentru cei șapte ani de foamete teribilă.

Și încă un lucru, m-am însurat! Mi-au dat de soție o fată foarte frumoasă de rang înalt și o iubesc foarte mult. Ea mi-a

născut doi fii: Manase și Efraim. Sunt așa de fericit și mi-aș dori să poți să-mi vezi și tu copiii! Când îi țin în brațe, îmi amintesc de vremea când te uitai la mine și la Benjamin cu aceeași privire. Acum înțeleg mult mai bine ce înseamnă să fii tată, să porți de grijă, să iubești, să oferi îndrumare, să te îngrijorezi mereu, să te mândrești și să îți dorești tot timpul să protejezi.

Cred că încep să înțeleg mai bine și inima Tatălui meu ceresc. Am învățat să trăiesc cu El toți acești ani în țara necazului meu. El a fost lângă mine tot timpul cât am fost sclav, în zilele în care am fost în casa lui Potifar, în închisoare și în noua mea funcție. Anii de belșug au trecut și vin anii foamei care a fost prevăzută. Mă întreb cum o duci tu și frații mei. Ce fac familiile lor? Câți copii au fiecare? Mi-aș dori să vă pot vedea pe toți. Cred că i-am iertat. A fost greu, dar Dumnezeu m-a ajutat. Mă rog să vă păstreze viețile în acest timp de foamete. Mi-aș dori să vă mai pot vedea măcar o dată. Mi-aș dori să-ți văd zâmbetul când îmi iei copiii în brațe. Mi-aș dori să vină ziua aceasta. Mă rog pentru asta și sper că ești bine.

Mereu al tău, Iosif

A cincea scrisoare din Egipt

Tatăl meu, care ești în ceruri,

Nu îmi vine să cred că am trăit atâția ani în această țară ciudată a unui mister pe care nu îl înțeleg. Chiar a devenit o casă pentru mine. Totuși nu voi uita niciodată că sunt străin aici și visez să mă întorc în Țara Făgăduinței, pe care ai promis-o străbunicului meu, Avraam. De aceea le-am cerut fraților mei să ia oasele mele, sicriul meu cu ei când Tu îi vei vizita aici, în Egipt,

și îi vei scoate de aici și îi vei duce în Țara Făgăduinței. Nu vreau să mă lase aici (nici mort) pentru că sunt al Tău.

Privind în urmă la viața mea, pot spune doar că m-ai iubit nespus și sunt recunoscător pentru felul în care m-ai păzit și mi-ai condus viața. Când am ajuns în Egipt, nu-mi puteam imagina că vei întoarce totul spre bine în dreptul meu, al familiei mele și, de asemenea, în dreptul egiptenilor. Dar tu ai făcut lucrul acesta! M-ai salvat pe mine, ai salvat poporul egiptean de la foamete și i-ai adus aici pe tatăl meu, pe frații mei și familiile lor. Au fost salvați cu toții pentru că Tu m-ai trimis aici să pregătesc calea. De aceea le-am zis fraților mei: „Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui faraon, stăpân peste toată casa lui și cârmuitorul întregii țări a Egiptului.” (Geneza 45:5,7-8) „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui popor în mare număr” (Geneza 50:20).

Ești extraordinar, Tată! Ai schimbat răul pe care frații mei mi l-au făcut în bine. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu aș fi fost luat de la tatăl meu și trimis departe. A fost greu, însă văd acum că Tu mă pregătiseși pentru misiunea mea. Fiecare etapă a vieții mele – în casa tatălui meu, în casa lui Potifar, închisoarea – a fost un pas înainte în planul pe care Tu îl aveai pentru mine. Sunt recunoscător ca m-ai folosit ca vas al Tău pentru a salva întregul popor egiptean și familia mea de la foamete.

Sunt recunoscător că mi-ai îngăduit să-l văd pe tatăl meu, Iacob, și i-ai îngăduit tatălui meu să-mi vadă copiii. I-a binecuvântat. M-a văzut și a trăit împreună cu mine încă șaptesprezece ani în Egipt, tot atâția ani cât trăisem cu el înainte de a fi vândut ca sclav. Pe parcursul acestei călătorii, ne-ai schimbat pe toți. Nu știam că Tu ai planificat întâlnirea cu frații mei, însă Tu o făcuseși. Nu-mi venea să cred cum le-ai schimbat inimile. I-am testat de câteva ori când i-ai trimis aici să cumpere mâncare și era evident că nu mai erau aceiași frați cruzi, nemiloși și egoiști. Se iubeau și aveau grijă unii pe alții, aveau grijă de Benjamin și de tata. Tu ești un Dumnezeu care transformă inimile. Îți mulțumesc pentru că mi-ai schimbat și mie inima. Iar acum, în loc de ură, răzburare și autocompătimitate, Tu ai umplut-o cu dragoste, iertare și milă. Vreau ca viitorul copiilor mei să fie alături de poporul Tău, pentru că Tu ești singurul Dumnezeu adevărat, care a făcut cerurile și pământul. Tu ne cunoști pe fiecare pe nume și ne conduci spre Țara Făgăduinței. Pot pleca în pace acum, pentru că știu că viitorul poporului meu și al fiilor mei este în mâinile Tale.

Fiul Tău, Iosif

Întrebări pentru discuție:

1. De ce crezi că Iosif avea succes oriunde slujea în țara Egiptului? Numește câteva motive.
2. Discutați următoarele versete biblice:
„Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul.” (Geneza 39:2)

„Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca. Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpânului său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai-mare peste casa lui și i-a încredințat tot ce avea. De îndată ce Potifar l-a pus mai-mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului, din pricina lui Iosif; și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el, fie acasă, fie la câmp.” (Geneza 39:3-5)

„Domnul a fost cu Iosif și Și-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai-marelui temniței. Și mai-marele temniței a pus sub privegherea lui pe toți întemnițații care erau în temniță. Și nimic nu se făcea acolo decât prin el.” (Geneza 39:21-22)

„Și faraon a zis slujitorilor săi: «Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?»” (Geneza 41:38)

3. Discutați următoarele citate preluate din scrierile lui Ellen White:

„Prosperitatea însemnată care se vedea în tot ceea ce se afla în grija sa nu era decât rezultatul direct al unei minuni; dar hărnicia, grija și energia sa erau încununate cu binecuvântarea divină. Iosif atribuia succesul său bunăvoinței lui Dumnezeu și chiar idolatrul său stăpân accepta aceasta ca fiind secretul prosperității sale fără precedent. Totuși, această prosperitate n-ar fi putut să fie obținută fără eforturi statornice și bine chibzuite. Dumnezeu a fost proslăvit prin credințioșia slujitorului Său. (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 214)

„Puțini sunt aceia care își dau seama de influența lucrurilor mici ale vieții asupra dezvoltării caracterului. De fapt, nimic din cele cu care noi avem de-a face nu este într-adevăr mic. Diferitele împrejurări pe care le întâmpinăm zi de zi sunt destinate să ne pună la încercare credința și să ne califice pentru răspunderi mai mari. (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 222)

4. De două ori i s-au luat lui Iosif hainele de pe el. Luând în considerare simbolul hainelor noastre și haina albă pe care ne-o oferă Isus ca simbol al neprihănirii Sale, la ce te duce cu gândul această conexiune?
5. Care este elementul semnificativ din ultima cerere pe care Iosif le-o adresează fraților săi, și anume aceea de a-i lua oasele în Țara Făgăduinței?

„Iar în decursul veacurilor de trudă care au urmat, acel sicriu, un aducător aminte al cuvintelor rostite de Iosif pe patul de moarte, a mărturisit pentru Israel că ei erau numai călători în Egipt și i-a îndemnat să-și păstreze nădejdea ațintită asupra Țării Făgăduinței, pentru că timpul eliberării avea să vină cu siguranță.” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 240)

6. Ce lecție din viața lui Iosif este cea mai relevantă pentru tine?

Dr. Baraka Muganda a slujit ca director al Departamentului de Tineret al Bisericii Adventiste în perioada 1995–2010. Își continuă slujirea din pasiune ca vicepreședinte la Universitatea Adventistă Washington, USA.
Contact: bmuganda@wau.edu.

Ziua 7

Ucigașul uriașului

Pasaj biblic: 1 Samuel 17:32-37

Mesajul nostru de astăzi este despre David, „ucigașul uriașului”. Povestirea cu David și Goliat m-a fascinat încă de când eram copil. Este una dintre lecțiile pe care le-am învățat la Școala de Sabat și mi s-a întipărit în minte. Povestirea aceasta este foarte bine cunoscută în rândul creștinilor. Citim despre ea, vorbim despre ea, cântăm despre ea. Amintiți-vă de cântecelul „Când David și cu Goliat”. Astăzi vom vedea ce lecție ne arată

David în ceea ce privește depășirea marilor obstacole și biruirea uriașilor din viața noastră și cum ne poate folosi Dumnezeu pe noi, tinerii, ca să facem lucruri mari pentru El.

Cu toții avem de înfruntat tot felul de uriași în viețile noastre. Care sunt uriașii cu care te confrunți astăzi? Poate este boala, depresia, abuzul, pornografia, refuzul, relații distruse, ispite, temeri, eșecuri din trecut, mânia, sexul sau descurajarea. Uriașul tău nu este Goliat, însă există uriași pe care trebuie să îi înfruntăm zilnic. Problemele și preocupările noastre pot fi niște uriași. Problemele de sănătate, problemele financiare și problemele maritale pot fi niște uriași. Problemele la angajare, problemele cu copiii și problemele cu și din guvern pot fi niște uriași. Acestor uriași le-au fost puse însă diverse nume: Visa, Discover, MasterCard, Mortgage etc. Mai sunt nume precum: cancer, îmbătrânire, chelie, moarte, necinste, lipsă de iertare, lipsă de iubire. Tu cu ce uriaș sau cu ce uriași te confrunți azi?

Îi auzi pe uriașii tăi strigându-ți în urechi? Același lucru li se întâmpla și copiilor lui Israel, poporului lui Dumnezeu, când erau în război cu vrăjmașii lor, filistenii. În fiecare dimineață, timp de mai mult de 40 de zile, Goliat striga la copiii lui Israel. Îl puteai auzi strigând:

„Pentru ce ieșiți să vă așezați în șiruri de bătaie? Nu sunt eu filistean și nu sunteți voi slujitorii lui Saul? Alegeți un om care să se coboare împotriva mea! Dacă va putea să se bată cu mine și să mă omoare, noi vom fi robii voștri; dar dacă-l voi birui și-l voi omorî eu, voi ne veți fi robi nouă și ne veți sluji... Arunc astăzi o ocară asupra oștirii lui Israel! Dați-mi un om ca să mă lupt cu el.” (1 Samuel 17:8-10)

Vocea lui Goliat îi speria de moarte pe copiii lui Israel. Goliat era un uriaș de vreo 2,89 m. Purta un coif de aramă și avea o armură din zale care cântăreau pe puțin 40 de kilograme.

Coadă suliței lui era făcută din fier și cântărea cel puțin cinci kilograme. Pe lângă el mai era un om care îi purta scutul. Acest uriaș era bine protejat și, aparent, israeliții nu aveau niciun bărbat care să vrea să se lupte cu acest uriaș. Numai înfățișarea acestui om îi paraliza pe copiii lui Israel. Goliat știa lucrul acesta și din această cauză se simțea și mai în stare să strige la copiii lui Israel.

În acea zi specială, Goliat, uriașul, a înaintat și l-a văzut pe micul David stând în fața lui. A strigat blestemele lui obișnuite, iar David le-a auzit. Israelii, când l-au văzut, au fugit de el. Când viața pare fără speranță, când pare că nu există cale de scăpare, Dumnezeu poate să croiască un drum prin pustiu. Timp de patruzeci de zile, Goliat a strigat după un om care să iasă la confruntare. Timp de patruzeci de zile a batjocorit poporul lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu era înspăimântat. Apoi s-a întâmplat cel mai neașteptat lucru – a apărut un băiat pe nume David. David nu era soldat, era doar un băiețandru. Nu avea coif, nu avea sabie, era doar un băiat, însă acestui băiat nu îi era teamă să lupte.

„Filisteanul s-a uitat și, când a zărit pe David, a râs de el, căci nu vedea în el decât un copil cu păr bălai și cu fața frumoasă. Filisteanul a zis lui David: «Ce, sunt câine, de vii la mine cu toiege?» Și, după ce l-a blestemat pe dumnezeii lui, a adăugat: «Vino la mine, și-ți voi da carnea ta păsărilor cerului și fiarelor câmpului.» David a zis filisteanului: «Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și

cu pavăză, iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărat-o.» (1 Samuel 17:42-45)

David a făcut un lucru pe care nu trebuia să-l facă. Armata nu făcea ceea ce trebuia să facă.

Primul meu gând este acela că nu trebuie să ne temem. David s-a dus la împărat și i-a spus, în versetul 32 al pasajului nostru: „Nimeni să nu-și piardă nădejdea din pricina filisteanului acestuia. Robul tău va merge să se bată cu el.”

El îi spunea regelui Saul: „Nu te îngrijora de nimic, voi avea eu grijă de filistean.” Când ne confruntăm cu uriașii noștri, tu și eu ne dorim să auzim și vești bune. Saul auzea niște vești bune, poporul era înspăimântat, însă părea că aceste vești bune veneau dintr-o sursă greșită; ele veneau de la un băiat care nu era instruit în arta războiului. David era pe cale să facă ceva extraordinar, dar în versetul 28 fratele lui mai mare încearcă să îl oprească.

Marii lideri văd lucrurile diferit

Când ești pe cale să faci ceva pentru Domnul, ceva care ar părea imposibil în ochii oamenilor, nu lăsa pe nimeni să te oprească. Ca tineri, nu permiteți nimănui să vă oprească să faceți ceea ce trebuie. În viață, când te confrunți cu uriașii tăi, unii oameni sau chiar cei din familia ta vor râde de tine, dar nu le permite să te oprească. Vor vorbi despre tine, dar nu îți lăsa să te oprească. Lucrurile acestea se pot întâmpla în familia ta, la serviciu sau în biserica ta. De multe ori vei fi doborât chiar de oamenii pe care îi cunoști atât de bine. David trebuia să se lupte chiar cu fratele lui mai mare, care îl privea de sus. David

trebuie să se fi gândit: *Bine, ești fratele meu mai mare, dar uriașul trebuie înfruntat.* Probabil se gândea la faptul că bătălia trebuia câștigată, iar el nu va permite să existe ceva care să împiedice lucrul acesta. Când Domnul este de partea ta, nu trebuie să te temi și atunci vei fi în stare să înfrunți uriașul și să-l învingi. Ca tineri creștini, amintiți-vă că Domnul va lupta mereu pentru voi. Trebuie doar să-L lăsați să ducă bătălia în locul vostru.

Vă rog, luați aminte la faptul că, „unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le facem dacă vrem să ucidem uriașul este acela de a învinge descurajarea”. Vor fi oameni apropiați ție, oameni în care ai încredere, care vor încerca să te convingă că nu poți să depășești problema. O avertizare pentru toată lumea: aveți grijă pe cine lăsați să vă sfătuiască. Vor fi oameni care îți vor spune că nu poți învinge sistemul. Îți vor spune că uriașul este prea mare, iar tu ești prea mic, însă eu mă bucur că împreună cu Dumnezeu totul este posibil. Dumnezeu poate face lucrurile imposibile să fie posibile. Poate că oamenii ți-au spus, sau poate că încă îți spun, că nu ești bun de nimic, dar îl aud pe Pavel spunând în Filipeni 4, versetul 13: „Pot totul în Hristos, care mă întărește”, așa că nu te descuraja.

Motivul pentru care de multe ori tinerilor nu li se dau prea multe de făcut este acela că ei sunt prea mici. Nu se poate aștepta de la ei să îndeplinească sarcini de adulți de vreme ce sunt atât de imaturi și neexperimentați; nu este corect față de ei și nici față de ceilalți care depind de rezultatele muncii lor. Dar era oare David chiar nepregătit pentru această luptă? Capacitatea noastră de a învinge dușmanii din viața noastră depinde de pregătirea noastră. Bătăliile se pierd sau se câștigă încă din timpul perioadei de pregătire. În ceea ce îl privește pe David, prioritatea lui era aceea de a-și dezvolta caracterul înainte de a

înfrânge uriașii. Comentariile lui Ellen White cu privire la pregătirea lui David spun:

„Experiența în lucrurile acestea a pus la încercare inima lui David și a dezvoltat în el curaj, putere și credință.”
(Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 644)

Având control asupra minții și a temperamentului nostru, având încredere în sine, curaj și credință că Dumnezeu ne susține în totalitate, niciun *goliat* nu ne va speria și nu ne va face să fim temători, confuzi sau descurajați, așa cum erau majoritatea israeliților când au fost provocați să învingă ceva ce pentru ei arăta ca un zid de netrecut (uriașul). Ar trebui să fim mai degrabă asemenea lui David; chiar și atunci când avem niște arme care par necorespunzătoare, sau când nu avem armura omenească. Vom putea învinge și ucide uriașii noștri. Ellen G. White ne amintește:

„Chiar înainte de a fi chemat la curtea lui Saul, David se distinsese prin fapte de bravură. Slujbașul care îi atrăsese atenția împăratului asupra lui a spus despre el că este „un om tare și voinic, vorbește bine, este frumos și chipeș”, apoi a adăugat: „Domnul este cu el” (1 Samuel 16:18). (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 644)

Ea spune mai departe:

„David era sensibil la influența Duhului Sfânt, iar Domnul, în providența Sa, îl califica pentru slujire, pregătindu-l să îndeplinească planul Său. Hristos era maestrul constructor al caracterului său.” (Manuscris, 163, 1902)

Dumnezeu l-a ales și l-a pregătit pe David pentru lucrarea Sa.

Critica doare atunci când vine de la cineva care este mai sus, în acest caz, Eliab era mai sus decât David. Critica doare atunci când pune la îndoială motivația noastră. Critica doare atunci când este continuă. Critica doare atunci când vine de la persoane pe care le cunoaștem de mult timp. Vei auzi critici cu privire la eșecurile tale. „Ești tânăr, vii la mine cu bețe; te voi da păsărilor și fiarelor să te mănânce.”

Dragi tineri, învățați lecția aceasta de la David. Sunt oameni care sunt copleșiți atunci când se confruntă cu uriașii. Sunt copleșiți de uriașii cu reputație. Sunt copleșiți când aceștia apar constant. Sunt copleșiți atunci când și ceilalți, care sunt de partea lor, sunt înspăimântați. Sunt copleșiți și nu intră în conflict cu uriașul. David nu a fost copleșit, el avea o dorință aprinsă ca Dumnezeu să fie onorat.

David era atât de supărat pentru felul în care Dumnezeu era dezonorat. Ellen White spune:

„[David] ardea de zel să apere onoarea viului Dumnezeu și a poporului Său.” (*Ellen G. White, Patriarhi și profeți*, p. 645)

El avea încredere în Dumnezeu. Nu îi putea permite lui Goliat, uriașul, să Îl dezonoreze pe Dumnezeu.

David nu a încercat să fie ca Saul. Cu alte cuvinte, ucigașii de uriași nu încearcă să fie ceva ce nu sunt în realitate (1 Samuel 17:38-40). În mijlocul crizei, oamenii vor încerca să te facă să te porți sau să gândești ca ei. Amintește-ți că armura grea te va trage în jos. Niciodată în viața ta nu vei reuși să ucizi uriașii cu arme pământești. Tot ce așteaptă Dumnezeu de la noi, ca tineri, este să ne încredem în El și să folosim armele pe care El ni le pune la dispoziție pentru a ucide uriașul nostru.

Dacă ai fi ascultat toate lucrurile negative pe care le-au zis oamenii? Dacă ai fi plecat urechea la remarcile lor descurajatoare? Unde ai fi fost astăzi?

Așadar, David l-a ascultat pe regele Saul și cred că a spus: „Veșnic să trăiești, împărate, dar trebuie să-ți spun ceva.” Și astfel, de la versetul 34 până la versetul 36 al pasajului nostru, David începe să îi explice lui Saul ce i s-a întâmplat (Citiți versetele 34 la 36 și explicați). „Împărate, am ucis un leu și un urs și sunt acum gata să-l înfrunt pe acest uriaș, Goliat. Împărate, am mărturia despre cum Dumnezeu m-a salvat de leu și de urs și acest Dumnezeu care m-a scăpat de leu și de urs mă va scăpa și de acest uriaș. Împărate, eu nu sunt descurajat, uriașul acesta a ocărât poporul lui Dumnezeu, uriașul acesta a disprețuit armata Dumnezeului celui viu, iar acum este timpul să lupt.”

Vine o vreme în viețile noastre când trebuie să înfruntăm uriașul și să-i spunem uriașului că e destul. Vine o vreme în viața noastră când trebuie să stăm de partea adevărului. Vine o vreme în viețile noastre când trebuie să înfruntăm uriașul și să-i spunem că a venit vremea luptei. Nu mai este timp de discuții copilărești, nu mai este timp de flecăreli, e timpul să luptăm – însă numai în condițiile date de Domnul și numai pentru slava Sa, nu pentru slava noastră.

Inima lui David nu era nici pe departe intimidată; pentru că el știa în Cine se încrede. „Tu vii împotriva mea”, a spus el, „cu sabie, cu suliță și cu pavăză, iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o. Astăzi, Domnul te va da în mâinile mele. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie, nici prin suliță. Căci biruința este a Domnului. Și El

vă dă în mâinile noastre.” (1 Samuel 17:45-47) (*Semnele Timpului*, 1886, „Păcatul bănuielii”)

Dragii mei, nu vă descurajați, ci haideți să înfruntăm uriașul și să-l ucidem. Dragi tineri din poporul lui Dumnezeu, poate că sunt și unii care eșuează, dar haideți să înfruntăm uriașul și să-l ucidem. Dragi tineri, poate că sunt și unii care renunță, dar haideți să învingem uriașul.

Nu acesta este finalul, e mai mult de atât. Dragi tineri, nu vă fie teamă; nu fiți descurajați, și biruința finală va fi a voastră. După ce Saul l-a ascultat pe David și a auzit cum a omorât leul și ursul, după ce a auzit cum Dumnezeu a avut grijă de David într-o manieră protectoare, Saul a fost convins de ce avea să facă Dumnezeu și, în ultima parte a versetului 37, Saul îi spune lui David: „Du-te, și Domnul să fie cu tine!”

Știm cu toții cum s-a încheiat întâmplarea, știm ce s-a întâmplat cu Goliat, știm ce a pățit uriașul care a ocărât poporul lui Dumnezeu. În 1 Samuel 17, versetul 49, citim următoarele:

„Și-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe filistean în frunte și piatra a intrat în fruntea filisteanului, care a căzut cu fața la pământ.”

Concluzie

Citiți Romani 8:32

Când Goliat batjocorea, amenința și înspăimânta poporul lui Dumnezeu, David nu a fugit de frică și nici nu a ezitat – el a alergat către luptă. A intrat în acțiune. Tu cu ce uriaș sau cu ce uriași te confrunți chiar acum? Se spune că „toți uriașii pe care trebuie să-i înfruntăm au rolul de a ne aduce mai aproape de

Dumnezeu. Nu putem intra în luptă pentru a bate un record impresionant sau crezând că vom duce lupta prin forțele proprii.”

David știa care era voia lui Dumnezeu cu privire la Israel pentru că Moise o rostise foarte clar – ei aveau să stăpânească țara Canaanului, iar vrăjmașii lor nu le vor putea rezista. Citiți Leviticul 26:7-8. Însă toate acestea depindeau de ascultarea israeliților de poruncile lui Dumnezeu, inclusiv a celei despre Sabat și despre respectul pentru sanctuarul Său (versetele 2-3). Acesta era cuvântul lui Dumnezeu – promisiunea Lui solemnă. Era promisiunea Celui care nu minte niciodată, căci cuvântul Său este adevăr. Ea stă în picioare pentru totdeauna. „Iarba se usucă, floarea cade, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” (Isaia 40:8). Pe de altă parte, dacă ei nu Îl ascultau pe Dumnezeu și nu păzeau poruncile Sale, atunci Dumnezeu spune:

„Îmi voi întoarce fața împotriva voastră și veți fi bătuți și veți fugi dinaintea vrăjmașilor voștri; cei ce vă urăsc vă vor subjuga și veți fugi fără să fiți urmăriți chiar.”

(Leviticul 26:17)

Astăzi, Dumnezeu ne cheamă pe noi, tinerii, să stăm înaintea uriașilor din viața noastră. Ne cheamă să îi fim devotați Lui în viețile noastre și să-I fim credincioși, învingând ispitele și încercările. David spune că bătălia este a Domnului. De ce? Pentru că El a fost sfidat. Voia lui Dumnezeu a fost sabotată. Tu i-ai predat bătălia ta Domnului sau încă te lupți de unul singur cu uriașii tăi?

Întrebări pentru discuție

1. De ce crezi că israeliții au așteptat 40 de zile să înceapă bătălia?
2. Credința lui David în Dumnezeu l-a făcut să-l privească pe uriaș dintr-o altă perspectivă. Cât de diferită crezi că ar fi viața ta dacă te-ai opri și ai reconsidera lucrurile, privind provocările zilnice dintr-o altă perspectivă?
3. Ai încredere că Domnul va lupta pentru tine? Sunt bătăliile tale bătăliile Lui sau bătăliile Lui vor fi bătăliile tale?
4. Atât David, cât și Goliat erau încrezători. Diferența este că încrederea lui David era în Dumnezeu. Cum crezi că poți să previi situațiile în care ajungi să fii prea încrezător în forțele proprii pentru a rezolva lucrurile?
5. De ce crezi că David a avut nevoie de cinci pietre și nu doar de una?

Dr. Ted N.C. Wilson
este președintele Bi-
sericii Adventiste de
Ziua a Șaptea.

Contact: [president@
gc.adventist.org](mailto:president@gc.adventist.org).

Ziua 8

Să vedem imposibilul *prin ochii credinței*

Prințul era cel mai adorat bărbat al regatului. Moștenitor al unei mari bogății, educat în cele mai bune școli, inteligent, cu un aspect fizic plăcut, puternic și fermecător, el era cel mai popular din palat.

Bineînțeles, unii știau că el era doar fiul adoptiv al prințesei. Auziseră povestea despre cum îl salvase ea de la moarte sigură, cum l-a numit Moise, pentru că fusese scos din râu, cum îl luase să-i fie fiu și angajase o femeie evreică să aibă grijă de el până când va fi suficient de mare pentru a veni la palat.

Dar, odată ajuns la palat, Moise a devenit mândria regatului, destinat să devină Faraon – cel mai puternic om de pe pământ.

Nu era ușor să ajungi Faraon. Acest lucru presupunea antrenament militar intens, coaching în problemele diplomatice și religioase. Toți faraonii trebuiau să fie membrii ai palatului regal al Egiptului.

„Dar, cu toate că era un student neobosit și zelos, el n-ar fi putut să ia parte la adorarea zeilor. A fost amenințat cu pierderea coroanei și avertizat că va fi dezmoștenit de prințesă dacă va stărui în devotamentul său față de credința evreilor.” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 245)

Lecții de credință

În primii ani de viață, în timpul în care a stat cu mama lui biologică, Iochebed, Moise a învățat despre Dumnezeu cel adevărat, Dumnezeu strămoșilor săi. O asculta pe mama lui cum îi spunea povești ale credinței despre Avraam privind la stele, despre Isaac, fiind dispus să se supună indiferent care ar fi fost prețul ascultării, despre Iacov și visul său cu scara spre cer. A ascultat cum a fost trădat Iosif de către frații săi, dat pe mâinile vânzătorilor de sclavi, despre creșterea lui în casa lui Potifar, responsabilul cu securitatea Egiptului și despre cum a fost trimis în închisoare pe nedrept, pentru că a ales să rămână credincios Dumnezeului său atunci când a fost ispitit de soția lui Potifar. Moise știa, de asemenea, că Iosif a fost în același pa-

lat înaintea lui și că, datorită devotamentului Său, Dumnezeu l-a folosit pe înaintașul său regal nu numai pentru a salva un popor, ci întreaga lume de la foamete.

Lecțiile credinței, pe care Moise le-a învățat pe când era copil, i-au rămas în minte și el era hotărât ca, prin harul lui Dumnezeu, să rămână și el credincios. Nicio amenințare și nicio recompensă nu îl puteau convinge să renunțe la credința lui în Dumnezeu.

În cartea *Patriarhi și profeți* putem vedea câteva detalii din culise despre cum a putut acest bărbat să întoarcă spatele unui viitor atât de strălucit:

„Moise era pregătit să ocupe un loc de frunte printre oamenii mari ai lumii, să strălucească în curțile celei mai glorioase împărății și să înalțe sceptrul puterii ei. Puterea lui intelectuală îl situează mai presus de oamenii mari ai lumii din toate veacurile. Ca istoric și poet, ca filosof, conducător de oști și legiuitor, el este fără egal. Dar, cu toate că acea lume era înaintea sa, Moise a avut tăria morală de a refuza perspectivele îmbietoare ale bogăției, măririi și faimei, alegând mai degrabă „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 245)

Prin harul lui Dumnezeu, Moise privea mai sus de palatul strălucit al lui Faraon și dincolo de tronul Egiptului, către ceva mult mai mareț. El înțelesese adevărul veșnic pe care Pavel l-a rostit abia după un mileniu și jumătate, când a scris: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și

suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3:18).

Și, datorită faptului că a putut vedea realitatea invizibilă a lui Dumnezeu prin ochii credinței și s-a încrezut în promisiunile și în călăuzirea Sa, Moise este acum viu, în ceruri (vezi Matei 17:3).

Față în față cu Faraon

Dacă ai vizita Egiptul astăzi, ai sta față în față cu faraon. Situați în Sala Mumiilor Regale din Muzeul Egiptean din Cairo, stau întinși cei mai cunoscuți faraoni, conservați într-o formă perfectă. Printre alții, l-ai putea găsi acolo și pe Amenhotep al II-lea, Thutmose al IV-lea, Hatshepsut (despre care cei mai mulți cred că este prințesa care l-a adoptat pe Moise), și pe puternicul Ramses al II-lea, cunoscut și ca Ramses cel Mare.

Te-ai gândit vreodată unde ar fi fost astăzi Moise dacă ar fi întors spatele chemării lui Dumnezeu și ar fi ajuns Faraon? Foarte probabil, corpul lui ar fi fost bine conservat, alături de mulți alți faraoni în Sala Mumiilor Regale.

Bineînțeles, privind în urmă, nu este greu de observat că Moise a făcut alegerea corectă. Dar în acel moment lucrurile nu erau atât de clare. Dacă s-ar fi luat după ceea ce vedea – splendoarea din jurul său, bogăția care era a lui, puterea care îi era promisă – ar fi fost cel mai puternic om de pe pământ, pentru o vreme.

În acel moment, probabil că părea o nebunie să renunțe la tot pentru ceva ce nici măcar nu putea vedea decât prin ochii credinței. Dar Biblia ne spune:

„Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se

bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului, pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.” (Evrei 11:24-27)

Lecții de învățat

Chiar și după ce a luat această decizie extrem de importantă, Moise încă avea de învățat câteva lecții – și avea nevoie să se dezvețe de unele lucruri. Convins de faptul că Dumnezeu îl alesese pe el să fie cel care să-și elibereze poporul, Moise s-a hotărât să facă lucrul acesta prin puterea proprie.

„În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pe la frații săi și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui. S-a uitat în toate părțile și, văzând că nu este nimeni, a omorât pe egiptean și l-a ascuns în nisip.” (Exodul 2:11,12)

Nu ar trebui să ne grăbim să îl judecăm pe Moise. Până la urmă primise instruire în arta războiului și poate că a crezut pe bună dreptate că acesta este modul prin care trebuia să își elibereze poporul. Totuși, știm ce s-a întâmplat apoi – Moise nu a primit susținere din partea poporului său, faraon a aflat despre crimă, iar fostul prinț egiptean a trebuit să fugă pentru a-și salva viața.

Apoi au urmat 40 de ani lungi în pustie... având grijă de oi! Probabil că lui Moise i s-a părut că a distrus totul. A ajuns de la palat pe pășune și, dintr-un om foarte bun în autoapărare, a ajuns un simplu fugar. Cu siguranță că s-a întrebat: „Ce n-a mers?”

Totuși nu era totul pierdut. Dumnezeu avea un plan pentru Moise, la fel cum are un plan pentru fiecare dintre noi.

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.” (Ieremia 29:11)

Fiind proaspăt absolvent al școlii lui faraon, Moise nu era încă pregătit să conducă poporul lui Dumnezeu spre Țara Făgăduinței. Mai întâi trebuia să învețe să nu se mai bazeze pe propria înțelepciune sau forță, ci să se încreadă în puterea lui Dumnezeu de a-și duce la capăt promisiunile. De asemenea, trebuia să învețe răbdarea și jertfirea de sine – lecții care nu puteau fi învățate decât departe de belșugul din palat.

În *Patriarhi și profeți* citim:

„Influențele care-l înconjuraseră în Egipt – iubirea mamei sale adoptive, poziția sa înaltă ca nepot al împăratului, risipa în toate privințele, rafinamentul, subtilitățile și misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măreția solemnă a arhitecturii și sculpturii – toate acestea lăsaseră urme adânci asupra minții sale în dezvoltare și, într-o măsură oarecare, modelaseră obiceiurile și caracterul său. Timpul, schimbarea condițiilor și a locului și comuniunea cu Dumnezeu puteau să îndepărteze aceste influențe. Din partea lui Moise însuși se cerea o luptă ca pentru propria viață. Să lepede ce era greșit și să accepte adevărul, dar Dumnezeu avea să fie ajutorul său atunci când lupta avea să fie prea grea pentru puterea omească.” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 248)

Cei patruzeci de ani din pustie nu au fost iroșiți, ci Dumnezeu i-a folosit pentru a-l pregăti pe Moise pentru marea lucrare de a elibera poporul său din robie și chiar mai mult decât atât. De asemenea, în timpul acestor ani de liniște, Moise a scris, îndrumat de Duhul Sfânt, cartea Geneza.¹³

O chemare neașteptată

Apoi, dintr-odată, viața lui păstor s-a încheiat. Chemările lui Dumnezeu sunt deseori neașteptate. Un apel telefonic. Un mesaj. Un e-mail. O invitație personală. În cazul lui Moise, chemarea a venit printr-un tufiș arzând. Iar Moise nu era pregătit, sau cel puțin *credea el* că nu era pregătit.

„Acum, vino, Eu te voi trimite la faraon și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel,” i-a spus Dumnezeu lui Moise. (Exodul 3:10)

Dar Moise a răspuns: „Cine sunt eu, ca să mă duc la faraon și să scot din Egipt pe copiii lui Israel?” (versetul 11). Prințul încrezut de altădată își recunoaște acum slăbiciunea și nu se simte vrednic pentru însărcinarea pe care o primea de la Dumnezeu, însă El l-a asigurat: „Eu voi fi negreșit cu tine” (versetul 12).

Moise era pe cale să învețe faptul că „orice se cere să fie făcut la porunca Lui va fi făcut prin puterea Lui. Toate poruncile lui ne dau împlinire.”¹⁴

Când Moise a continuat să-și exprime reținerile, Dumnezeu i-a spus că fratele lui, Aaron, va merge cu el și astfel: „Eu voi fi cu gura ta și cu gura lui; și vă voi învăța ce veți avea de făcut.”

13. Vezi *Patriarhi și profeți*, p. 251.

14. Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, p. 333

(Exodul 4:15). Așa că, împreună, cei doi frați au mers să se confrunte cu marele faraon și să elibereze poporul lui Dumnezeu.

Pe tot parcursul vieții, Moise a avut această capacitate bazată pe credință de a face alegeri în funcție de realitățile veșnice, nu doar în funcție de ceea ce este temporar, palpabil. Chiar la finalul vieții sale pe pământ, Moise le-a spus copiilor lui Israel să rămână credincioși lui Dumnezeu, spunând: „Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege și s-ar gândi la ce li se va întâmpla” (Deuteronom 32:29).

Exemplele continuă

Moise, bineînțeles, nu este singura persoană din Biblie care a privit prin credință dincolo de realitățile prezente, către cele veșnice. În cartea Evrei, capitolul 11, versetul 1, ni se dă această definiție foarte clară a credinței:

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

Capitolul continuă cu o listă lungă de bărbați și femei care au ales să asculte de Dumnezeu în loc să-i urmeze pe cei din jurul lor. Sunt enumerați Abel, Enoh și Noe. Urmează Avraam, Sara, Isaac, Iacov, Iosif, Moise, Rahav și alții. Iar Biblia spune: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13).

Dintre toate exemplele celor care au privit dincolo de ceea ce se vede, spre ceea ce nu se vede, cel mai puternic exemplu este cel al lui Isus. El a privit cu dragoste către fiecare ființă umană, nu numai pentru a vedea ceea ce păreau ei să fie, ci vă-

zând potențialul din ei și privind către ceea ce puteau deveni ei, prin puterea Lui. Când era la Fântâna lui Iacov (vezi Ioan 4:5-42), El nu a văzut numai o femeie samariteană. El a văzut o persoană care avea nevoie de speranță și de iertare, a văzut în ea un misionar. Când ucenicul său Andrei i-a adus prânzul unui băiețel la Marea Galileei, în loc să vadă doar cinci bucăți de pâine și doi peștișori mici, El a văzut posibilitatea de a hrăni miile de oameni, nu numai fizic, ci și spiritual (vezi Ioan 6:8-13). Când Se afla într-o barcă de pescuit în mijlocul mării învolburate, el nu Se uita la vânt și la valuri, ci Se odihnea în siguranță în brațele Tatălui Său (Vezi Marcu 4:37-40). Iar când atârna pe cruce, dezbrăcat și plin de vânătăi, când totul părea lipsit de orice speranță, El i-a promis tâlharului muribund care s-a pocăit: „Vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:43). El vedea veșnicia, dincolo de prezentul trecător.

Privind mai sus

Dar tu? Tu la ce te uiți? Sunt ochii tăi atât de captivați de lucrurile vizibile care te înconjoară, de circumstanțele în care te afli, de oamenii care te conving, încât nu mai poți vedea invi-zibilul?

Este atât de ușor să te concentrezi și să fii motivat numai de ceea ce este acum și aici. Dar este posibil ca ceea ce pare să fie important acum – popularitatea, banii, sportul, distracțiile, moda, succesul lumesc, (_____), completează tu spațiul liber — să nu însemne nimic din perspectiva veșniciei?

În 1 Ioan, capitolul 2, apostolul ne spune:

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și

lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 15-17)

Poate că nu tuturor ni se oferă o pregătire regală pentru a deveni faraon, așa cum a primit Moise, însă cu toții ne confruntăm cu alegerea de a ne bucura de „plăcerile de-o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25), sau de a ne aținti ochii pe răsplata veșnică și de a ne trăi viețile potrivit acestei făgăduințe.

Vă invit astăzi să priviți la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre (Evrei 12:2). Dezvoltați o relație apropiată cu El. Petreceți timp cu El. Vorbiți des cu El în rugăciune. Ascultați-L cum vă vorbește prin Cuvântul Său, Biblia. Citiți sfaturile speciale pe care vi le oferă în Spiritul Profetic.

Ascultați-I vocea care vă conduce în cadrul proiectelor de misiune activă și slujire umilă a altora, participând în programul Total Member Involvement—Total Youth Involvement. El promite să fie cu voi, să vă conducă și să vă întărească. Iar într-o zi, eu cred că foarte curând, El Se va întoarce să ne ia să fim cu El pentru totdeauna, într-un loc cu mult mai frumos decât ne putem noi imagina. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9).

Asemenea lui Moise, alege și tu astăzi să vezi invizibilul.

Întrebări pentru discuție

1. Cum a putut Moise să privească dincolo de aparențele prezentului și să se încreadă în viitor?
2. Ce înseamnă să privești „prin ochii credinței?” De ce este important lucrul acesta?
3. Care ar fi câteva metode practice prin care ne putem măări credința?
4. Cum putem păstra un echilibru între traiul din prezent și pregătirea pentru veșnicie?
5. Descrie cum arată cerul pentru tine. Care este lucrul pe care îl aștepți cu nerăbdare?

